

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

64. årgang

8. februar 2021

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2021/C 44/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
--------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2021/C 44/02	Sag C-488/18: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 10. december 2020 — Finanzamt Kaufbeuren mit Außenstelle Füssen mod Golfclub Schloss Igling e.V. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — skatter og afgifter — merværdiafgift (moms) — direktiv 2006/112/EF — artikel 132, stk. 1, litra m) — fritagelse for »visse former for levering af ydelser med nær tilknytning til udøvelsen af sport eller fysisk træning« — direkte virkning — begrebet »organer, der ikke arbejder med gevinst for øje«)	2
2021/C 44/03	Sag C-620/18: Domstolens dom (Store Afdeling) af 8. december 2020 — Ungarn mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (Annulationssøgsmål — direktiv (EU) 2018/957 — fri udveksling af tjenesteydelser — udstationering af arbejdstagere — arbejds- og ansættelsesvilkår — aflønning — udstationeringens varighed — fastlæggelse af retsgrundlaget — artikel 53 TEUF og 62 TEUF — ændring af et eksisterende direktiv — artikel 9 TEUF — magtfordrejning — princippet om forbud mod forskelsbehandling — nødvendighed — proportionalitetsprincippet — omfanget af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser — vejtransport — artikel 58 TEUF — forordning (EF) nr. 593/2008 — anvendelsesområde — retssikkerhedsprincippet og princippet om retsreglers klarhed)	3

2021/C 44/04	C-626/18: Domstolens dom (Store Afdeling) af 8. december 2020 — Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (Annulotionssøgsmål – direktiv (EU) 2018/957 – fri udveksling af tjenesteydelser – udstationering af arbejdstagere – arbejds- og ansættelsesvilkår – aflønning – udstationeringens varighed – fastlæggelse af retsgrundlaget – artikel 53 TEUF og 62 TEUF – ændring af et eksisterende direktiv – artikel 9 TEUF – princippet om forbud mod forskelsbehandling – nødvendighed – proportionalitetsprincippet – forordning (EF) nr. 593/2008 – anvendelsesområde – vejtransport – artikel 58 TEUF)	4
2021/C 44/05	Sag C-132/19 P: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 9. december 2020 — Groupe Canal + mod Europa-Kommissionen, Den Franske Republik, Union des producteurs de cinéma (UPC), C More Entertainment AB, European Film Agency Directors — EFADs og Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC) (Appel – konkurrence – karteller – TV-distribution – forordning (EF) nr. 1/2003 – artikel 9 og artikel 16, stk. 1 – afgørelse, hvorved tilsagn gøres bindende – absolut områdebeskyttelse – magtfordrejning – foreløbig vurdering – ikke pligt for Europa-Kommissionen til at tage hensyn til betragtninger vedrørende anvendelsen af artikel 101, stk. 3, TEUF – aftaler, der har til formål at opdele de nationale markeder – ikke pligt for Kommissionen til et efter et at analysere de berørte nationale markeder – proportionalitet – indgriben i tredjeparters kontraktmæssige rettigheder)	5
2021/C 44/06	Sag C-160/19 P: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 10. december 2020 — Comune di Milano mod Europa Kommissionen (Appel – statsstøtte – luftfartssektoren – ground handling-ydelser i lufthavnene Milano-Linate (Italien) og Milano-Malpensa (Italien) – kapitaltilførsler fra forvalteren af disse lufthavne til dennes fuldt ud ejede datterselskab, som leverer disse ydelser – offentligt ejerskab af forvalteren – afgørelse, hvorved disse statsstøtteforanstaltninger erklæres ulovlige og uforenelige med det indre marked – artikel 107, stk. 1, TEUF – begreberne »statsmidler«, »foranstaltning, der kan tilregnes staten«, og »økonomisk fordel« – princippet om den private aktør – kriteriet om den private investor – bevisbyrde – komplekse økonomiske vurderinger – intensiteten af domstolsprøvelsen – urigtig gengivelse af beviser)	6
2021/C 44/07	Sag C-347/19: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 10. december 2020 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien (Traktatbrud – miljø – energieffektivitet – direktiv 2012/27/EU – artikel 9, stk. 3 – forbrug af varme, køling og varmt vand – installation af individuelle forbrugsmålere i bygninger)	6
2021/C 44/08	Sag C-584/19: Domstolens dom (Store Afdeling) af 8. december 2020 — straffesag mod A m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht für Strafsachen Wien — Østrig) [Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – europæisk efterforskningskendelse – direktiv 2014/41/EU – artikel 1, stk. 1 – artikel 2, litra c), nr. i) og ii) – begreberne »judiciel myndighed« og »udstedelsesmyndighed« – europæisk efterforskningskendelse, der udstedes af en medlemsstats anklagemyndighed – uafhængighed i forhold til den udøvende magt]	7
2021/C 44/09	Sag C-616/19: Domstolens dom (Første Afdeling) af 10. december 2020 — M.S., M.W. og G.S. mod Minister for Justice and Equality (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court (Irland) — Irland) (Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – asylpolitik – procedure for tildeling og fratagelse af flygtningestatus – direktiv 2005/85/EF – artikel 25, stk. 2 – afvisningsgrunde – en medlemsstats afvisning af en ansøgning om international beskyttelse som følge af, at ansøgeren tidligere er tildelt subsidær beskyttelse i en anden medlemsstat – forordning (EF) nr. 343/2003 – forordning (EU) nr. 604/2013)	7
2021/C 44/10	Sag C-620/19: Domstolens dom (Første Afdeling) af 10. december 2020 — Land Nordrhein-Westfalen mod D.-H. T., som kurator for J & S Service UG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – personoplysninger – forordning (EU) 2016/679 – artikel 23 – begrænsning af den registreredes rettigheder – væsentlig finansiel interesse – håndhævelse af civilretlige krav – national lovgivning, der henviser til bestemmelser i EU-retten – skatteoplysninger vedrørende en juridisk person – Domstolen ikke kompetent)	8
2021/C 44/11	Forenede sager C-792/18 P og C-793/18 P: Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 12. november 2020 — Jean-François Jalkh mod Europa-Parlamentet (Appel – artikel 181 i Domstolens procesreglement – regler for institutionerne – protokol vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter – artikel 8 og 9 – rækkevidde – afgørelse om ophævelse af parlamentarisk immunitet – betingelser)	8

2021/C 44/12	Sag C-394/19: Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 12. oktober 2020 — PN, QO, RP, SQ og TR mod Centre public d'action sociale d'Anderlecht (CPAS) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra tribunal du travail francophone de Bruxelles — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement — unionsborgerskab — unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på en medlemsstats område — direktiv 2004/38/EF — artikel 3 — berettigede — ukorrekt gennemførelse — en medlemsstats ansvar i tilfælde af overtrædelse af EU-retten — tildeling af social bistand som erstatning for det tab, der er lidt — åbenbart afvisningsgrundlag)	9
2021/C 44/13	Sag C-621/19: Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 10. oktober 2020 — Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky mod Weindel Logistik Service SR spol. s r.o. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Najvyšší súd Slovenskej republiky — Slovakiet) [Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — det fælles merværdiafgiftssystem (moms) — direktiv 2006/112/EF — artikel 168, litra e) — fradrag for indgående afgift — anvendelse af varer udelukkende med henblik på den afgiftspligtige persons afgiftspligtige transaktioner — bestående direkte forbindelse mellem de indførte varer og den udgående transaktion]	9
2021/C 44/14	Sag C-716/19: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 28. oktober 2020 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid — Spanien) — ZA, AZ, BX, CV, DU og ET mod Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA (Præjudiciel forelæggelse — artikel 53, stk. 2, og artikel 94 i Domstolens procesreglement — konkurrence — en national konkurrencemyndigheds endelige afgørelse, hvorved der fastslås en praksis, der begrænser konkurrencen — rækkevidden af bevisværdien af de undersøgte og fastslagne faktiske omstændigheder — fravær af tiltrækkelige præciseringer vedrørende den faktiske og retlige baggrund for tvisten i hovedsagen og grundene til, at der er behov for en besvarelse af de præjudicielle spørgsmål — åbenbart afvisningsgrundlag)	10
2021/C 44/15	Sag C-807/19: Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 26. november 2020 — sag anlagt af »DSK Bank« EAD og »FrontEx International« EAD (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sofiyski rayonon sad — Bulgarien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i procesreglementet — forbrugerbeskyttelse — direktiv 93/13/EØF — artikel 3 og 6 til 8 — direktiv 2008/48/EF — artikel 22 — urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler — den nationale rets undersøgelse ex officio — national betalingspåkravsprocedure) .	11
2021/C 44/16	Sag C-835/19: Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 26. november 2020 — Autostrada Torino Ivrea Valle D'Aosta — Ativa S.p.A. mod Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze og Autorità di regolazione dei trasporti (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio de Stato — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — tildeling af koncessionskontrakter — direktiv 2014/23/EU — artikel 2, stk. 1, første afsnit — artikel 30 — de ordregivende myndigheders frihed til at bestemme og organisere den procedure, der fører til valget af koncessionshaver — national lovgivning, der forbyder anvendelse af projektf finansiering i forbindelse med motorvejskoncessionskontrakter) . .	11
2021/C 44/17	Sag C-84/20 P: Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 28. oktober 2020 — Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papasotiriou og Charalampos Andralis mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (Appel — artikel 181 i Domstolens procesreglement — unionsborgerskab — styrkelse af sikkerheden af unionsborgeres identitetskort og af opholdsdokumenter, der udstedes til unionsborgere og deres familiemedlemmer, som udøver deres ret til fri bevægelighed — forordning (EU) 2019/1157 — annullationssøgsmål — søgsmålskompetence — ikke individuelt berørt — artikel 19 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol — en parts forpligtelse til at være repræsenteret af en advokat — appellant, der i øvrigt er advokat, og som har handlet i eget navn ved selv at underskrive stævningen uden at have indhentet bistand fra en advokat, der er tredjemand i forhold til appellant, til at lade sig repræsentere — appel åbenbart ugrundet)	12

2021/C 44/18	Sag C-85/20 P: Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 12. november 2020 — Lazarus Szolgálató és Kereskedelmi Kft. mod Europa-Kommissionen (Appel – artikel 181 i Domstolens procesreglement – statsstøtte – støtte gennemført af Ungarn til fordel for virksomheder, der ansætter handicappede arbejdstagere – angivelige afgørelser fra Europa-Kommissionen, hvorved foranstaltningen erklæres forenelig med det indre marked – annulationssøgsmål – søgsmålsfrist – begyndelsestidspunkt – kendskab til, at den appellerede retsakt findes – rimelig frist for at anmode om den fulde ordlyd af retsakten – begrebet anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF – afvisning af anmodningen i første instans – åbenbart, at appellen delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ugrundet)	13
2021/C 44/19	Sag C-386/20 P: Appel iværksat den 12. august 2020 af eSky Group IP sp. z o.o. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 10. juni 2020 i sag T-646/19 — eSky Group IP mod EUIPO — Gröpel (e)	13
2021/C 44/20	Sag C-491/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 24. september 2020 — W.Ż. mod A. S. og Sąd Najwyższy	14
2021/C 44/21	Sag C-492/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 25. september 2020 — W.Ż. mod K. Z. og Skarb Państwa — Sąd Najwyższy	15
2021/C 44/22	Sag C-493/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 28. september 2020 — P. J. mod A. T., R. W. og Sądowi Najwyższemu	16
2021/C 44/23	Sag C-494/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 2. oktober 2020 — K.M. mod T. P. og Skarb Państwa — Sąd Najwyższy	17
2021/C 44/24	Sag C-495/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 2. oktober 2020 — T.M. mod T.D., M.D., P.K., J.L., M.L., O.N., G.Z., A.S., Skarbowi Państwa — Sądowi Najwyższemu	18
2021/C 44/25	Sag C-496/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 6. oktober 2020 — M.F. mod T.P.	20
2021/C 44/26	Sag C-506/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 9. oktober 2020 — T.B. mod T.D., M.D., P.K., J.L., M.L., O.N., G.Z., A.S. og Skarb Państwa — Sąd Najwyższy	21
2021/C 44/27	Sag C-509/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 22. september 2020 — M.F. mod J.M.	22
2021/C 44/28	Sag C-511/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 13. oktober 2020 — B.S. mod T. D., M. D., P. K., J. L., M. Ł., O. N. og Skarb Państwa — Sąd Najwyższy	23
2021/C 44/29	Sag C-563/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen) den 28. oktober 2020 — ORLEN KolTrans sp. z o. o. mod Prezes Urzędu Transportu Kolejowego	24
2021/C 44/30	Sag C-587/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 9. november 2020, Ligebehandlingsnævnet som mandatar for A mod HK/Danmark og HK/Privat	25
2021/C 44/31	Sag C-604/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 16. november 2020 — ROI Land Investments Ltd. mod FD	25
2021/C 44/32	Sag C-605/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) den 17. november 2020 — Suzlon Wind Energy Portugal — Energia Eólica Unipessoal, Lda mod Autoridade Tributária e Aduaneira	26
2021/C 44/33	Sag C-615/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen) den 18. november 2020 — straffesag mod YP m.fl.	27
2021/C 44/34	Sag C-634/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein hallinto-oikeus (Finland) den 25. november 2020 — A mod Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto	29

2021/C 44/35	Sag C-641/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal du travail de Liège (Belgien) den 26. november 2020 — VT mod Centre public d'action sociale de Liège (CPAS)	30
2021/C 44/36	Sag C-646/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 1. december 2020 — Senatsverwaltung für Inneres und Sport, Standesamtsaufsicht mod TB	30
2021/C 44/37	Sag C-656/20 P: Appel iværksat den 4. december 2020 af Hermann Albers eK til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 5. oktober 2020 i sag T-597/18, Hermann Albers mod Europa-Kommissionen	31
2021/C 44/38	Sag C-661/20: Sag anlagt den 5. december 2020 — Europa-Kommissionen mod Den Slovakiske Republik	32
2021/C 44/39	Sag C-663/20 P: Appel iværksat den 4. december 2020 af Den Fælles Afviklingsinstans til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 23. september 2020 i sag T-414/17, Hypo Vorarlberg Bank AG mod Den Fælles Afviklingsinstans	33
2021/C 44/40	Sag C-664/20 P: Appel iværksat den 4. december 2020 af Den Fælles Afviklingsinstans til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 23. september 2020 i sag T-420/17, Portigon AG mod Den Fælles Afviklingsinstans	34
2021/C 44/41	Sag C-666/20 P: Appel iværksat den 7. december 2020 af Gesamtverband Verkehrsgewerbe Niedersachsen eV (GVN) til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 5. oktober 2020 i sag T-583/18, GVN mod Europa-Kommissionen	36
2021/C 44/42	Sag C-682/20 P: Appel iværksat den 15. december 2020 af Les Mousquetaires og ITM Entreprises SAS til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 5. oktober 2020 i sag T-255/17, Les Mousquetaires og ITM Entreprises mod Kommissionen	37
2021/C 44/43	Sag C-352/18: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — Jaime Cardus Suarez mod Catalunya Caixa SA (Catalunya Banc S.A.) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia n° 6 de Reus — Spanien)	38
2021/C 44/44	Sag C-703/18: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14. oktober 2020 — Healthspan Limited mod Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (anmodning om præjudiciel afgørelse fra First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Det Forenede Kongerige)	38
2021/C 44/45	Sag C-763/18 P: Kendelse afsagt af formanden for Domstolens Niende Afdeling den 13. november 2020 — Wallapop, SL mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og Unipreus, SL	38
2021/C 44/46	Sag C-250/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14. oktober 2020 — B. O. L. mod État belge (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Belgien)	38
2021/C 44/47	Sag C-286/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — JE og KF mod XL Airways SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal d'instance d'Aulnay-Sous-Bois — Frankrig)	39
2021/C 44/48	Sag C-452/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — YV mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia n° 6 de Ceuta — Spanien)	39
2021/C 44/49	Sag C-455/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — BX mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 6 de Ceuta — Spanien)	39
2021/C 44/50	Sag C-482/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — JF og KG mod Bankia SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 6 de Ceuta — Spanien)	39

2021/C 44/51	Sag C-523/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — ED mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 6 de Ceuta — Spanien)	40
2021/C 44/52	Sag C-527/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — HG og IH mod Bankia SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 6 de Ceuta — Spanien)	40
2021/C 44/53	Sag C-731/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 30. oktober 2020 — KM mod Subdelegación del Gobierno en Albacete (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha — Spanien)	40
2021/C 44/54	Sag C-732/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — LL og MK mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 6 de Ceuta — Spanien)	40
2021/C 44/55	Sag C-745/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 22. oktober 2020 — PH og OI mod »EUROBANK BULGARIA« AD (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sofiyski rayonon sad — Bulgarien)	41
2021/C 44/56	Sag C-2/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 6. oktober 2020 — Daimler AG mod Walleniusrederierna Aktiebolag, Wallenius Wilhelmsen ASA, Wallenius Logistics AB, Wilhelmsen Ships Holding Malta Limited, Wallenius Wilhelmsen Ocean AS, »K« Line Holding (Europe) Limited, »K« Line Europe Limited og Compañía Sudamericana de Vapores SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (Queen's Bench Division) — Det Forenede Kongerige)	41
2021/C 44/57	Sag C-15/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 9. oktober 2020 — Asociación de Usuarios de Bancos y Seguros de España (Adicae Consumidores Críticos y Responsables) mod Caja Almeralejo Sociedad Cooperativa de Crédito (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil de Badajoz — Spanien)	41
2021/C 44/58	Sag C-16/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 9. oktober 2020 — Asociación de Usuarios de Bancos, Cajas y Seguros de España (Adicae Consumidores Críticos y Responsables) mod Liberbank SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil de Badajoz — Spanien)	41
2021/C 44/59	Sag C-20/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16. oktober 2020 — E. M. T. mod Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Belgien)	42
2021/C 44/60	Sag C-189/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19. november 2020 — Laudamotion GmbH mod Verein für Konsumenteninformation (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof — Østrig)	42
2021/C 44/61	Sag C-268/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12. november 2020 — XV mod Cajamar Caja Rural S.C.C. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 6 de Ceuta — Spanien)	42
2021/C 44/62	Sag C-365/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14. oktober 2020 — Eurowings GmbH mod GDVI Verbraucherhilfe GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Düsseldorf — Tyskland)	42
2021/C 44/63	Sag C-434/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 27. oktober 2020 — flightright GmbH mod SunExpressGünes Ekspres Havacilik A.S. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Frankfurt am Main — Tyskland)	43
2021/C 44/64	Sag C-438/20: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 9. november 2020 — BT mod Eurowings GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Düsseldorf — Tyskland)	43

Retten

2021/C 44/65	Sag T-635/18: Rettens dom af 16. december 2020 — Industrial Química del Nalón mod Kommissionen (Ansvar uden for kontraktforhold – miljø – klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger – klassificering af beg, kultjære-, højtemperaturs- som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410) – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)	44
--------------	--	----

2021/C 44/66	Sag T-636/18: Rettens dom af 16. december 2020 — Tokai erftcarbon mod Kommissionen (Ansvar uden for kontraktforhold – miljø – klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger – klassificering af beg, kultjære-, højtemperaturs- som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410) – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)	45
2021/C 44/67	Sag T-637/18: Rettens dom af 16. december 2020 — Bawtry Carbon International mod Kommissionen (Ansvar uden for kontraktforhold – miljø – klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger – klassificering af beg, kultjære-, højtemperaturs- som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410) – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)	45
2021/C 44/68	Sag T-638/18: Rettens dom af 16. december 2020 — Deza mod Kommissionen (Ansvar uden for kontraktforhold – miljø – klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger – klassificering af beg, kultjære-, højtemperaturs- som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410) – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)	46
2021/C 44/69	Sag T-639/18: Rettens dom af 16. december 2020 — SGL Carbon mod Kommissionen (Ansvar uden for kontraktforhold – miljø – klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger – klassificering af beg, kultjære-, højtemperaturs- som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410) – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)	47
2021/C 44/70	Sag T-645/18: Rettens dom af 16. december 2020 — Bilbaína de Alquitranes mod Kommissionen (Ansvar uden for kontraktforhold – miljø – klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger – klassificering af beg, kultjære-, højtemperaturs- som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410) – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)	48
2021/C 44/71	Sag T-571/20: Sag anlagt den 11. september 2020 — Luna Italia mod EUIPO — Luna (LUNA SPLENDIDA)	48
2021/C 44/72	Sag T-678/20: Sag anlagt den 12. november 2020 — Solar Electric m.fl. mod Kommissionen	49
2021/C 44/73	Sag T-714/20: Sag anlagt den 3. december 2020 — OL mod Rådet	50
2021/C 44/74	Sag T-720/20: Sag anlagt den 9. december 2020 — Perry Street Software mod EUIPO — Toolstream (SCRUFFS)	51
2021/C 44/75	Sag T-723/20: Sag anlagt den 11. december 2020 — Prigozhin mod Rådet	52
2021/C 44/76	Sag T-724/20: Sag anlagt den 14. december 2020 — Senseon Tech mod EUIPO — Accuride International Inc. (SENSEON)	53
2021/C 44/77	Sag T-725/20: Sag anlagt den 14. december 2020 — Guangdong Haomei New Materials og Guangdong King Metal Light Alloy Technology mod Kommissionen	54
2021/C 44/78	Sag T-729/20: Sag anlagt den 15. december 2020 — Aurubis mod Kommissionen	56
2021/C 44/79	Sag T-730/20: Sag anlagt den 16. december 2020 — ON mod Kommissionen	57
2021/C 44/80	Sag T-731/20: Sag anlagt den 17. december 2020 — ExxonMobil Production Deutschland mod Kommissionen	58
2021/C 44/81	Sag T-732/20: Sag anlagt den 16. december 2020 — Freundlieb mod EUIPO (CRYSTAL)	59

2021/C 44/82	Sag T-733/20: Sag anlagt den 16. december 2020 — Freundlieb mod EUIPO (BANDIT)	59
2021/C 44/83	Sag T-740/20: Sag anlagt den 16. december 2020 — Arnautu mod Parlamentet	60
2021/C 44/84	Sag T-749/20: Sag anlagt den 22. december 2020 — Veronese mod EUIPO — Veronese Design Company (VERONESE)	61

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2021/C 44/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 35 af 1.2.2021

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 28 af 25.1.2021

EUT C 19 af 18.1.2021

EUT C 9 af 11.1.2021

EUT C 443 af 21.12.2020

EUT C 433 af 14.12.2020

EUT C 423 af 7.12.2020

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 10. december 2020 — Finanzamt Kaufbeuren mit Außenstelle Füssen mod Golfclub Schloss Igling e.V. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof — Tyskland)

(Sag C-488/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 132, stk. 1, litra m) – fritagelse for »visse former for levering af ydelser med nær tilknytning til udøvelsen af sport eller fysisk træning« – direkte virkning – begrebet »organer, der ikke arbejder med gevinst for øje«)

(2021/C 44/02)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Finanzamt Kaufbeuren mit Außenstelle Füssen

Sagsøgt: Golfclub Schloss Igling e.V.

Konklusion

- 1) Artikel 132, stk. 1, litra m), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke har direkte virkning, hvorfor et organ, som ikke arbejder med gevinst for øje, såfremt en medlemsstats lovgivning, der gennemfører denne bestemmelse, kun indrømmer fritagelse for merværdiafgift til et begrænset antal tjenesteydelser med nær tilknytning til udøvelsen af sport eller fysisk træning, ikke kan påberåbe sig den nævnte bestemmelse direkte for de nationale retsinstanser for at opnå fritagelse for andre tjenesteydelser med nær tilknytning til udøvelsen af sport eller fysisk træning, som dette organ leverer til personer, der udøver disse aktiviteter, og som ikke er fritaget i medfør af denne lovgivning.
- 2) Artikel 132, stk. 1, litra m), i direktiv 2006/112 skal fortolkes således, at begrebet »organer, som ikke arbejder med gevinst for øje«, som omhandlet i denne bestemmelse er et selvstændigt EU-retligt begreb, der kræver, at organet i tilfælde af dets opløsning ikke kan overdrage det overskud, som det har opnået, og som overstiger de kapitalandele, som medlemmerne har indbetalt, samt markedsværdien af de pågældendes indskud af naturalier, til disse personer.

⁽¹⁾ EUT C 392 af 29.10.2018.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 8. december 2020 — Ungarn mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-620/18) ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål – direktiv (EU) 2018/957 – fri udveksling af tjenesteydelser – udstationering af arbejdstagere – arbejds- og ansættelsesvilkår – aflønning – udstationeringens varighed – fastlæggelse af retsgrundlaget – artikel 53 TEUF og 62 TEUF – ændring af et eksisterende direktiv – artikel 9 TEUF – magtfordrejning – princippet om forbud mod forskelsbehandling – nødvendighed – proportionalitetsprincippet – omfanget af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser – vejtransport – artikel 58 TEUF – forordning (EF) nr. 593/2008 – anvendelsesområde – retssikkerhedsprincippet og princippet om retsreglers klarhed)

(2021/C 44/03)

Processprog: ungarsk

Parter

Sagsøger: Ungarn (ved M.Z. Fehér, G. Tornyai, og M.M. Tátrai, som befuldmægtigede)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet (ved M. Martínez Iglesias, L. Visaggio og A. Tamás, som befuldmægtigede) og Rådet for Den Europæiske Union (først ved A. Norberg, M. Bencze og E. Ambrosini, derefter ved A. Norberg, E. Ambrosini, A. Sikora-Kaléda og Zs. Bodnár, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for Europa-Parlamentet: Forbundsrepublikken Tyskland (ved J. Möller og S. Eisenberg, som befuldmægtigede), Den Franske Republik (ved E. de Moustier, A.-L. Desjonquères, C. Mosser og R. Coesme, som befuldmægtigede), Kongeriget Nederlandene (ved M.K. Bulterman, C. Schillemans og J. Langer, som befuldmægtigede), Kongeriget Sverige (ved C. Meyer-Seitz, H. Shev og H. Eklinder, som befuldmægtigede) og Europa-Kommissionen (ved L. Havas, M. Kellerbauer, B.-R. Killmann og A. Szmytkowska, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for Rådet for Den Europæiske Union: Forbundsrepublikken Tyskland (ved J. Möller og S. Eisenberg, som befuldmægtigede), Den Franske Republik (ved E. de Moustier, A.-L. Desjonquères, C. Mosser og R. Coesme, som befuldmægtigede), Kongeriget Nederlandene (ved M.K. Bulterman, C. Schillemans og J. Langer, som befuldmægtigede), Kongeriget Sverige (ved C. Meyer-Seitz, H. Shev og H. Eklinder, som befuldmægtigede) og Europa-Kommissionen (ved L. Havas, M. Kellerbauer, B.-R. Killmann og A. Szmytkowska, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Ungarn bærer sine egne omkostninger og betaler de af Parlamentet og Rådet afholdte omkostninger.
- 3) Forbundsrepublikken Tyskland, Den Franske Republik, Kongeriget Nederlandene, Kongeriget Sverige og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 427 af 26.11.2018.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 8. december 2020 — Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(C-626/18) ⁽¹⁾

(Annullationsøgsmål – direktiv (EU) 2018/957 – fri udveksling af tjenesteydelser – udstationering af arbejdstagere – arbejds- og ansættelsesvilkår – aflønning – udstationeringens varighed – fastlæggelse af retsgrundlaget – artikel 53 TEUF og 62 TEUF – ændring af et eksisterende direktiv – artikel 9 TEUF – princippet om forbud mod forskelsbehandling – nødvendighed – proportionalitetsprincippet – forordning (EF) nr. 593/2008 – anvendelsesområde – vejtransport – artikel 58 TEUF)

(2021/C 44/04)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Republikken Polen (ved B. Majczyna og D. Lutostańska, som befuldmægtigede)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet (først ved M. Martínez Iglesias, K. Wójcik, A. Pospíšilová Padowska og L. Visaggio, derefter ved M. Martínez Iglesias, K. Wójcik, L. Visaggio og A. Tamás, som befuldmægtigede) og Rådet for Den Europæiske Union (først ved E. Ambrosini, K. Adamczyk Delamarre og A. Norberg, derefter ved E. Ambrosini, A. Sikora-Kalèda, Z. Bodnar og A. Norberg, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for Europa-Parlamentet: Forbundsrepublikken Tyskland (først ved J. Möller og T. Henze, derefter ved J. Möller, som befuldmægtigede), Den Franske Republik (ved E. de Moustier, A.-L. Desjonquères og R. Coesme, som befuldmægtigede), Kongeriget Nederlandene (ved M.K. Bulterman, C. Schillemans og J. Langer, som befuldmægtigede) og Europa-Kommissionen (ved M. Kellerbauer, B.-R. Killmann og A. Szmytkowska, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for Rådet for Den Europæiske Union: Forbundsrepublikken Tyskland (først ved J. Möller og T. Henze, derefter ved J. Möller, som befuldmægtigede), Den Franske Republik (ved E. de Moustier, A.-L. Desjonquères og R. Coesme, som befuldmægtigede), Kongeriget Nederlandene (ved M.K. Bulterman, C. Schillemans og J. Langer, som befuldmægtigede), Kongeriget Sverige (først ved C. Meyer-Seitz, A. Falk, H. Shev, J. Lundberg og H. Eklinder, derefter ved C. Meyer-Seitz, H. Shev og H. Eklinder, som befuldmægtigede) og Europa-Kommissionen (ved M. Kellerbauer, B.-R. Killmann og A. Szmytkowska, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Republikken Polen bærer sine egne omkostninger og betaler de af Parlamentet og Rådet afholdte omkostninger.
- 3) Forbundsrepublikken Tyskland, Den Franske Republik, Kongeriget Nederlandene, Kongeriget Sverige og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 4 af 7.1.2019.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 9. december 2020 — Groupe Canal + mod Europa-Kommissionen, Den Franske Republik, Union des producteurs de cinéma (UPC), C More Entertainment AB, European Film Agency Directors — EFADs og Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC)

(Sag C-132/19 P) ⁽¹⁾

(Appel – konkurrence – karteller – TV-distribution – forordning (EF) nr. 1/2003 – artikel 9 og artikel 16, stk. 1 – afgørelse, hvorved tilsagn gøres bindende – absolut områdebeskyttelse – magtfordrejning – foreløbig vurdering – ikke pligt for Europa-Kommissionen til at tage hensyn til betragtninger vedrørende anvendelsen af artikel 101, stk. 3, TEUF – aftaler, der har til formål at opdele de nationale markeder – ikke pligt for Kommissionen til et efter et at analysere de berørte nationale markeder – proportionalitet – indgriben i tredjeparters kontraktmæssige rettigheder)

(2021/C 44/05)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Groupe Canal + (ved advokaterne P. Wilhelm, P. Gassenbach og O. de Juvigny)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved A. Dawes, C. Urraca Caviedes og L. Wildpanner, som befuldmægtigede), Den Franske Republik (ved E. de Moustier og P. Dodeller, som befuldmægtigede), Union des producteurs de cinéma (UPC) (ved advokat É. Lauvaux), C More Entertainment AB, European Film Agency Directors — EFADs (ved advokat O. Sasserath) og Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC) (ved avocatessa A. Fratini)

Konklusion

- 1) Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 12. december 2018, Groupe Canal + mod Kommissionen (T-873/16, EU:T:2018:904), ophæves.
- 2) Europa-Kommissionens afgørelse af 26. juli 2016 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 (sag AT.40023 — Grænseoverskridende adgang til betalings-TV) annulleres.
- 3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de af Groupe Canal + SA, European Film Agency Directors — EFADs, Union des producteurs de cinéma (UPC) i forbindelse med appelsagen og i forbindelse med sagen i første instans afholdte omkostninger samt de omkostninger, der er afholdt af C More Entertainment AB i forbindelse med sagen i første instans.
- 4) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.
- 5) Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC) bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 131 af 8.4.2019.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 10. december 2020 — Comune di Milano mod Europa Kommissionen

(Sag C-160/19 P) ⁽¹⁾

(Appel – statsstøtte – luftfartssektoren – ground handling-ydelser i lufthavnene Milano-Linate (Italien) og Milano-Malpensa (Italien) – kapitaltilførsler fra forvalteren af disse lufthavne til dennes fuldt ud ejede datterselskab, som leverer disse ydelser – offentligt ejerskab af forvalteren – afgørelse, hvorved disse statsstøtteforanstaltninger erklæres ulovlige og uforenelige med det indre marked – artikel 107, stk. 1, TEUF – begreberne »statsmidler«, »foranstaltning, der kan tilregnes staten«, og »økonomisk fordel« – princippet om den private aktør – kriteriet om den private investor – bevisbyrde – komplekse økonomiske vurderinger – intensiteten af domstolsprøvelsen – urigtig gengivelse af beviser)

(2021/C 44/06)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Comune di Milano (ved advokati A. Mandarano, E. Barbagiovanni, S. Grassani og L. Picciano)

Den anden part i appelsagen: Europa Kommissionen (ved D. Recchia, G. Conte og D. Grespan)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Comune di Milano betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 131 af 8.4.2019.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 10. december 2020 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien

(Sag C-347/19) ⁽¹⁾

(Traktatbrud – miljø – energieffektivitet – direktiv 2012/27/EU – artikel 9, stk. 3 – forbrug af varme, køling og varmt vand – installation af individuelle forbrugsmålere i bygninger)

(2021/C 44/07)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved K. Talabér-Ritz, S. Pardo Quintillán og Y.G. Marinova, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien (ved L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtiget)

Konklusion

- 1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 9, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF ¹, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget alle de nationale bestemmelser om installation af individuelle anordninger til måling af forbruget af varme, køling og varmt vand i bygninger, der er nødvendige for at efterkomme denne bestemmelse.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 238 af 15.7.2019.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 8. december 2020 — straffesag mod A m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht für Strafsachen Wien — Østrig)

(Sag C-584/19) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – europæisk efterforskningskendelse – direktiv 2014/41/EU – artikel 1, stk. 1 – artikel 2, litra c), nr. i) og ii) – begreberne »judiciel myndighed« og »udstedelsesmyndighed« – europæisk efterforskningskendelse, der udstedes af en medlemsstats anklagemyndighed – uafhængighed i forhold til den udøvende magt]

(2021/C 44/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesgericht für Strafsachen Wien

Part i straffesagen

A m.fl.

Procesdeltager: Staatsanwaltschaft Wien

Konklusion

Artikel 1, stk. 1, og artikel 2, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager skal fortolkes således, at en medlemsstats offentlige anklager eller mere generelt anklagemyndigheden i en medlemsstat er omfattet af begreberne »judiciel myndighed« og »udstedelsesmyndighed« som omhandlet i disse bestemmelser uafhængigt af det retlige underordningsforhold mellem denne offentlige anklager eller anklagemyndighed og denne medlemsstats udøvende magt og risikoen for, at den pågældende offentlige anklager eller anklagemyndighed direkte eller indirekte bliver underlagt anordninger eller individuel instruktion fra den udøvende magt i forbindelse med vedtagelsen af en afgørelse om udstedelse af en europæisk efterforskningskendelse.

⁽¹⁾ EUT C 383 af 11.11.2019.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 10. december 2020 — M.S., M.W. og G.S. mod Minister for Justice and Equality (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court (Irland) — Irland)

(Sag C-616/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – asylpolitik – procedure for tildeling og fratagelse af flygtningestatus – direktiv 2005/85/EF – artikel 25, stk. 2 – afvisningsgrunde – en medlemsstats afvisning af en ansøgning om international beskyttelse som følge af, at ansøgeren tidligere er tildelt subsidær beskyttelse i en anden medlemsstat – forordning (EF) nr. 343/2003 – forordning (EU) nr. 604/2013)

(2021/C 44/09)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court (Irland)

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: M.S., M.W. og G.S.

Sagsøgt: Minister for Justice and Equality

Konklusion

Artikel 25, stk. 2, i Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at en medlemsstat, som Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, gælder for, men som ikke er bundet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, indfører en foranstaltning, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse afvises, når ansøgeren har subsidær beskyttelsesstatus i en anden medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT C 357 af 21.10.2019.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 10. december 2020 — Land Nordrhein-Westfalen mod D.-H. T., som kurator for J & S Service UG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht — Tyskland)

(Sag C-620/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – personoplysninger – forordning (EU) 2016/679 – artikel 23 – begrænsning af den registreredes rettigheder – væsentlig finansiel interesse – håndhævelse af civilretlige krav – national lovgivning, der henviser til bestemmelser i EU-retten – skatteoplysninger vedrørende en juridisk person – Domstolen ikke kompetent)

(2021/C 44/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Land Nordrhein-Westfalen

Sagsøgt: D.-H. T., som kurator for J & S Service UG

Procesdeltager: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Konklusion

Domstolen har ikke kompetence til at besvare de spørgsmål, der er forelagt af Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Tyskland) ved afgørelse af 4. juli 2019.

⁽¹⁾ EUT C 383 af 11.11.2019.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 12. november 2020 — Jean-François Jalkh mod Europa-Parlamentet

(Forenede sager C-792/18 P og C-793/18 P) ⁽¹⁾

(Appel – artikel 181 i Domstolens procesreglement – regler for institutionerne – protokol vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter – artikel 8 og 9 – rækkevidde – afgørelse om ophævelse af parlamentarisk immunitet – betingelser)

(2021/C 44/11)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Jean-François Jalkh (ved avocat F. Wagner)

Den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet (ved S. Alonso de León og C. Burgos, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellerne forkastes, idet det er åbenbart, at de delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ugrundede.
- 2) Jean-François Jalkh betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 65 af 18.2.2019.

Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 12. oktober 2020 — PN, QO, RP, SQ og TR mod Centre public d'action sociale d'Anderlecht (CPAS) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra tribunal du travail francophone de Bruxelles — Belgien)

(Sag C-394/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement – unionsborgerskab – unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på en medlemsstats område – direktiv 2004/38/EF – artikel 3 – berettigede – ukorrekt gennemførelse – en medlemsstats ansvar i tilfælde af overtrædelse af EU-retten – tildeling af social bistand som erstatning for det tab, der er lidt – åbenbart afvisningsgrundlag)

(2021/C 44/12)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal du travail francophone de Bruxelles

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: PN, QO, RP, SQ og TR

Sagsøgt: Centre public d'action sociale d'Anderlecht (CPAS)

Konklusion

Anmodningen om præjudiciel afgørelse, der er indgivet af tribunal du travail francophone de Bruxelles (den fransksprogede arbejdsret i første instans i Bruxelles, Belgien) ved afgørelse af 14. maj 2019, afvises.

⁽¹⁾ EUT C 246 af 22.7.2019.

Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 10. oktober 2020 — Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky mod Weindel Logistik Service SR spol. s r.o. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Najvyšší súd Slovenskej republiky — Slovakiet)

(Sag C-621/19) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 168, litra e) – fradrag for indgående afgift – anvendelse af varer udelukkende med henblik på den afgiftspligtige persons afgiftspligtige transaktioner – bestående direkte forbindelse mellem de indførte varer og den udgående transaktion]

(2021/C 44/13)

Processprog: slovakisk

Den forelæggende ret

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

Sagsøgt: Weindel Logistik Service SR spol. s r.o.

Konklusion

Artikel 168, litra e), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en importør indrømmes ret til fradrag af merværdiafgift (moms), når vedkommende ikke råder over varerne som ejer, og når der ikke foreligger nogen indgående importomkostninger, eller disse omkostninger ikke er indregnet i prisen for bestemte udgående transaktioner eller i prisen for varer eller tjenesteydelser, som den afgiftspligtige person leverer inden for rammerne af sin økonomiske virksomhed.

⁽¹⁾ EUT C 363 af 28.10.2019.

Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 28. oktober 2020 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid — Spanien) — ZA, AZ, BX, CV, DU og ET mod Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

(Sag C-716/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, og artikel 94 i Domstolens procesreglement – konkurrence – en national konkurrencemyndigheds endelige afgørelse, hvorved der fastslås en praksis, der begrænser konkurrencen – rækkevidden af bevisværdien af de undersøgte og fastslagne faktiske omstændigheder – fravær af tiltrækkelige præciseringer vedrørende den faktiske og retlige baggrund for tvisten i hovedsagen og grundene til, at der er behov for en besvarelse af de præjudicielle spørgsmål – åbenbart afvisningsgrundlag)

(2021/C 44/14)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: ZA, AZ, BX, CV, DU og ET

Sagsøgt: Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

Konklusion

Den anmodning om præjudiciel afgørelse, som Juzgado de lo Mercantil no 2 de Madrid (handelsret nr. 2 i Madrid, Spanien) har indgivet ved afgørelse af 29. juli 2019, afvises.

⁽¹⁾ EUT C 423 af 16.12.2019.

Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 26. november 2020 — sag anlagt af »DSK Bank« EAD og »FrontEx International« EAD (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sofiyski rayonen sad — Bulgarien)

(Sag C-807/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i procesreglementet – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – artikel 3 og 6 til 8 – direktiv 2008/48/EF – artikel 22 – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – den nationale rets undersøgelse ex officio – national betalingspåkravsprocedure)

(2021/C 44/15)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Sofiyski rayonen sad

Parter i hovedsagen

»DSK Bank« EAD og »FrontEx International« EAD

Konklusion

- 1) EU-retten skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den nationale ret, der skal træffe afgørelse om en anmodning om betalingspåkrav, på grund af praktiske vanskeligheder, såsom den arbejdsbyrde, der påhviler den, undlader at efterprøve, om et kontraktvilkår i en aftale indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger eventuelt er urimeligt.
- 2) Artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at bestemmelserne ikke er til hinder for, at en national ret, der skal træffe afgørelse om en anmodning om et betalingspåkrav, kan udbede sig yderligere oplysninger fra kreditor med henblik på at undersøge, om dette vilkår eventuelt er urimeligt, uden at forbrugeren har fremsat indsigelse, såfremt retten formoder, at anmodningen beror på et urimeligt vilkår i en forbrugerkreditaftale som omhandlet i direktiv 93/13.
- 3) Artikel 3 og 8 i direktiv 93/13, sammenholdt med direktivets artikel 6 og 7, skal fortolkes således, at den nationale ret under sin ex officio-prøvelse af, om vilkår i en aftale indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger eventuelt er urimelige, ligeledes kan tage nationale bestemmelser, der sikrer forbrugerne en højere grad af beskyttelse end den, der er fastsat ved dette direktiv, i betragtning med henblik på at fastslå, om der findes en betydelig skævhed mellem de forpligtelser, der påhviler parterne i henhold til denne aftale.

⁽¹⁾ EUT C 27 af 27.1.2020.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 26. november 2020 — Autostrada Torino Ivrea Valle D'Aosta — Ativa S.p.A. mod Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze og Autorità di regolazione dei trasporti (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio de Stato — Italien)

(Sag C-835/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – tildeling af koncessionskontrakter – direktiv 2014/23/EU – artikel 2, stk. 1, første afsnit – artikel 30 – de ordregivende myndigheders frihed til at bestemme og organisere den procedure, der fører til valget af koncessionshaver – national lovgivning, der forbyder anvendelse af projektf finansiering i forbindelse med motorvejskoncessionskontrakter)

(2021/C 44/16)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio de Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Autostrada Torino Ivrea Valle D'Aosta — Ativa S.p.A.

Sagsøgte: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze og Autorità di regolazione dei trasporti

procesdeltagere: Autorità di bacino del Po og Regione Piemonte

Konklusion

Artikel 2, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU af 26. februar 2014 om tildeling af koncessionskontrakter, sammenholdt med 5. og 68. betragtning til dette direktiv og artikel 30 heri, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en national bestemmelse, der forbyder de ordregivende myndigheder at tildele udløbne eller udløbende motorvejskoncessioner ved brug af den i artikel 183 i decreto legislativo n. 50 — Codice dei contratti pubblici (lovdekret nr. 50 om lov om offentlige kontrakter) af 18. april 2016 omhandlede projektf finansiering.

⁽¹⁾ EUT C 161 af 11.5.2020.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 28. oktober 2020 — Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papasotiriou og Charalampos Andralis mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-84/20 P) ⁽¹⁾

(Appel – artikel 181 i Domstolens procesreglement – unionsborgerskab – styrkelse af sikkerheden af unionsborgeres identitetskort og af opholdsdokumenter, der udstedes til unionsborgere og deres familiemedlemmer, som udøver deres ret til fri bevægelighed – forordning (EU) 2019/1157 – annulationssøgsmål – søgsmålskompetence – ikke individuelt berørt – artikel 19 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol – en parts forpligtelse til at være repræsenteret af en advokat – appellant, der i øvrigt er advokat, og som har handlet i eget navn ved selv at underskrive stævningen uden at have indhentet bistand fra en advokat, der er tredjemand i forhold til appellant, til at lade sig repræsentere – appel åbenbart ugrundet)

(2021/C 44/17)

Processprog: græsk

Parter

Appellanter: Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papasotiriou og Charalampos Andralis (ved dikigoros C. Papasotiriou)

De øvrige parter i appelsagen: Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Konklusion

1) Appellen afvises, for så vidt som den er blevet iværksat af Christos Papasotiriou.

2) Appellen forkastes som åbenbart ugrundet, for så vidt som den er blevet iværksat af Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton og Charalampos Andralis.

- 3) Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papasotiriou og Charalampos Andralis bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 161 af 11.5.2020.

Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 12. november 2020 — Lazarus Szolgálató és Kereskedelmi Kft. mod Europa-Kommissionen

(Sag C-85/20 P) ⁽¹⁾

(Appel – artikel 181 i Domstolens procesreglement – statsstøtte – støtte gennemført af Ungarn til fordel for virksomheder, der ansætter handicappede arbejdstagere – angivelige afgørelser fra Europa-Kommissionen, hvorved foranstaltningen erklæres forenelig med det indre marked – annulationssøgsmål – søgsmålsfrist – begyndelsestidspunkt – kendskab til, at den appellerede retsakt findes – rimelig frist for at anmode om den fulde ordlyd af retsakten – begrebet anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF – afvisning af anmodningen i første instans – åbenbart, at appellen delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ugrundet)

(2021/C 44/18)

Processprog: ungarsk

Parter

Appellant: Lazarus Szolgálató és Kereskedelmi Kft. (ved ügyvéd L. Szabó)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Konklusion

- 1) Appellen forkastes, idet den dels åbenbart skal afvises, dels er ugrundet.
- 2) Lazarus Szolgálató és Kereskedelmi Kft. betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 201 af 15.6.2020.

Appel iværksat den 12. august 2020 af eSky Group IP sp. z o.o. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 10. juni 2020 i sag T-646/19 — eSky Group IP mod EUIPO — Gröpel (e)

(Sag C-386/20 P)

(2021/C 44/19)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: eSky Group IP sp. z o.o. (ved radca prawny P. Kurcman)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og Gerhard Gröpel

Den Europæiske Unions Domstol (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 21. oktober 2020 besluttet, at appellen ikke admitteres, og bestemt, at appellanten bærer sine egne omkostninger.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 24. september 2020 —
W.Ż. mod A. S. og Sąd Najwyższy**

(Sag C-491/20)

(2021/C 44/20)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Najwyższy

Parter i hovedsagen

Sagsøger: W.Ż.

Sagsøgte: A. S. og Sąd Najwyższy

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 279 TEUF og artikel 160, stk. 2, i Domstolens procesreglement, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt første og andet led i punkt 1) i konklusionen i Domstolens kendelse af 8. april 2020 i sag C-791/19 R, Kommissionen mod Republikken Polen, fortolkes således, at formanden for Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (disciplinærafdelingen ved den øverste domstol) ikke har ret til — før der foreligger en afgørelse i sag C-791/19 R — at anmode om, at sagens akter overgives med henblik på at fastslå, om et tjenesteforhold som dommer ved Sąd Najwyższy (øverste domstol) består, på grund af udsættelsen med anvendelsen af bestemmelserne i artikel 3, stk. 5, artikel 27 og artikel 73, stk. 1, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) af 8. december 2017 (konsolideret udgave Dz.U. af 2019, position 825 som ændret)?
- 2) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 3, TEU samt retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at en national ret, der træffer afgørelse om, at et tjenesteforhold for en national dommer ikke består på grund af betydelige mangler ved udnævnelsesproceduren, er forpligtet til at beordre, at en foreløbig forholdsregel iværksættes og forbyde den pågældende dommer at træffe afgørelser i alle andre sager, der er omfattet af EU-retten, idet en sådan dommers handlinger samt domme afsagt af den pågældende vil blive betragtet som ugyldige og uden virkning, og skal pålægge andre myndigheder at afstå fra at tildele en sådan dommer sager til afgørelse eller udpege den pågældende til dommerkollegier?
- 3) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at:
 - a) Den nationale ret er forpligtet til at afstå fra at anvende forbuddet mod »at anfægte retternes kompetence« og mod at »retterne fastsætter eller vurderer lovligheden af udnævnelsen af en dommer eller den deraf følgende beføjelse for den pågældende til at beklæde embedet som dommer«, som defineret i artikel 29, stk. 2 og 3, i lov om den øverste domstol [...], eftersom Den Europæiske Unions respekt for medlemsstaternes forfatningsmæssige identitet ikke giver den nationale lovgiver ret til at indføre løsninger, der undergraver Unionens grundlæggende værdier og principper?
 - b) En medlemsstats forfatningsmæssige identitet ikke må føre til at fratage den pågældende persons adgangen til en uafhængig domstol oprettet ved lov, hvis udnævnelsesproceduren forud for udleveringen af udnævnelsesdokumentet var behæftet med de mangler, der er beskrevet i de præjudicielle spørgsmål, der blev stillet i sagerne C-487/19 og C-508/19 og den forudgående retlige kontrol af denne procedure blev udelukket med overlæg og på en måde, der tydeligt er i strid med den nationale forfatning?

- 4) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, TEU og princippet om retten til søgsmålsadgang fastsat i artikel 267 TEUF fortolkes således, at indholdet af begrebet en medlemsstats forfatningsmæssige identitet med hensyn til retten til domstolsprøvelse kun kan afgøres på en bindende måde for den øverste domstol i en medlemsstat inden for rammerne af en dialog mellem denne ret eller andre nationale retter (f.eks. forfatningsdomstolen) og Domstolen ved forelæggelse af præjudicielle spørgsmål?
- 5) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og det generelle princip om retten til domstolsprøvelse ved en ret oprettet ved lov, fortolkes således, at en anmodning om overgivelse af sagsakter vedrørende en sag, hvori der er forelagt et præjudicielt spørgsmål for Domstolen, skal afvises af en domstol i sidste instans, hvis denne anmodning fremsættes af en person, der er udnævnt til dommerembedet i henhold til national lov og under omstændigheder, der fører til oprettelse af en ret, der ikke opfylder kravene om dommers uafhængighed og upartiskhed, og ikke er en ret oprettet ved lov, og uden først at have udtømt proceduren, omtalt i den præjudicielle afgørelse i C-508/19 eller i Domstolens dom af 19. november 2019, C-585/18, C-624/18 og C- 625/18, A.K. m.fl.?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 25. september 2020 —
W.Ż. mod K. Z. og Skarb Państwa — Sąd Najwyższy**

(Sag C-492/20)

(2021/C 44/21)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Najwyższy

Parter i hovedsagen

Sagsøger: W.Ż.

Sagsøgt: K. Z. og Skarb Państwa — Sąd Najwyższy

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 279 TEUF og artikel 160, stk. 2, i Domstolens procesreglement, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt første og andet led i punkt 1) i konklusionen i Domstolens kendelse af 8. april 2020 i sag C-791/19 R, Kommissionen mod Republikken Polen, fortolkes således, at formanden for Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (disciplinærafdelingen ved den øverste domstol) ikke har ret til — før der foreligger en afgørelse i sag C-791/19 R — at anmode om, at sagens akter overgives med henblik på at fastslå, om et tjenesteforhold som dommer ved Sąd Najwyższy (øverste domstol) består, på grund af udsættelsen med anvendelsen af bestemmelserne i artikel 3, stk. 5, artikel 27 og artikel 73, stk. 1, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) af 8. december 2017 (konsolideret udgave Dz.U. af 2019, position 825 som ændret)?
- 2) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 3, TEU samt retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at en national ret, der træffer afgørelse om, at et tjenesteforhold for en national dommer ikke består på grund af betydelige mangler ved udnævnelsesproceduren, er forpligtet til at beordre, at en foreløbig forholdsregel iværksættes og forbyde den pågældende dommer at træffe afgørelser i alle andre sager, der er omfattet af EU-retten, idet en sådan dommers handlinger samt domme afsagt af den pågældende vil blive betragtet som ugyldige og uden virkning, og skal pålægge andre myndigheder at afstå fra at tildele en sådan dommer sager til afgørelse eller udpege den pågældende til dommerkollegier?
- 3) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at:
- a) Den nationale ret er forpligtet til at afstå fra at anvende forbuddet mod »at anfægte retternes kompetence« og mod at »retterne fastsætter eller vurderer lovligheden af udnævnelsen af en dommer eller den deraf følgende beføjelse for den pågældende til at beklæde embedet som dommer«, som defineret i artikel 29, stk. 2 og 3, i lov om den øverste domstol [...], eftersom Den Europæiske Unions respekt for medlemsstaternes forfatningsmæssige identitet ikke giver den nationale lovgiver ret til at indføre løsninger, der undergraver Unionens grundlæggende værdier og principper?

- b) En medlemsstats forfatningsmæssige identitet ikke må føre til at fratage den pågældende persons adgangen til en uafhængig domstol oprettet ved lov, hvis udnævnelsesproceduren forud for udleveringen af udnævnelsesdokumentet var behæftet med de mangler, der er beskrevet i de præjudicielle spørgsmål, der blev stillet i sagerne C-487/19 og C-508/19 [org. s. 3] og den forudgående retlige kontrol af denne procedure blev udelukket med overlæg og på en måde, der tydeligt er i strid med den nationale forfatning?
- 4) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU, sammenholdt med artikel 19, TEU og princippet om retten til søgsmålsadgang fastsat i artikel 267 TEUF fortolkes således, at indholdet af begrebet en medlemsstats forfatningsmæssige identitet med hensyn til retten til domstolsprøvelse kun kan afgøres på en bindende måde for den øverste domstol i en medlemsstat inden for rammerne af en dialog mellem denne ret eller andre nationale retter (f.eks. forfatningsdomstolen) og Domstolen ved forelæggelse af præjudicielle spørgsmål?
- 5) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og det generelle princip om retten til domstolsprøvelse ved en ret oprettet ved lov, fortolkes således, at en anmodning om overgivelse af sagsakter vedrørende en sag, hvori der er forelagt et præjudicielt spørgsmål for Domstolen, skal afvises af en domstol i sidste instans, hvis denne anmodning fremsættes af en person, der er udnævnt til dommerembedet i henhold til national lov og under omstændigheder, der fører til oprettelse af en ret, der ikke opfylder kravene om dommers uafhængighed og upartiskhed, og ikke er en ret oprettet ved lov, og uden først at have udtømt proceduren, omtalt i den præjudicielle afgørelse i C-508/19 eller i Domstolens dom af 19. november 2019, C-585/18, C-624/18 og C- 625/18, A.K. m.fl.?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 28. september 2020 —
P. J. mod A. T., R. W. og Sądowi Najwyższemu**

(Sag C-493/20)

(2021/C 44/22)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Najwyższy

Parter i hovedsagen

Sagsøger: P. J.

Sagsøgte: A. T., R. W. og Sąd Najwyższy

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 279 TEUF og artikel 160, stk. 2, i Domstolens procesreglement, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt første og andet led i punkt 1) i konklusionen i Domstolens kendelse af 8. april 2020 i sag C-791/19 R, Kommissionen mod Republikken Polen, fortolkes således, at formanden for Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (disciplinærafdelingen ved den øverste domstol) ikke har ret til — før der foreligger en afgørelse i sag C-791/19 R — at anmode om, at sagens akter overgives med henblik på at fastslå, om et tjenesteforhold som dommer ved Sąd Najwyższy (øverste domstol) består, på grund af udsættelsen med anvendelsen af bestemmelserne i artikel 3, stk. 5, artikel 27 og artikel 73, stk. 1, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) af 8. december 2017 (konsolideret udgave Dz.U. af 2019, position 825 som ændret)?
- 2) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 3, TEU samt retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at en national ret, der træffer afgørelse om, at et tjenesteforhold for en national dommer ikke består på grund af betydelige mangler ved udnævnelsesproceduren, er forpligtet til at beordre, at en foreløbig forholdsregel iværksættes og forbyde den pågældende dommer at træffe afgørelser i alle andre sager, der er omfattet af EU-retten, idet en sådan dommers handlinger samt domme afsagt af den pågældende vil blive betragtet som ugyldige og uden virkning, og skal pålægge andre myndigheder at afstå fra at tildele en sådan dommer sager til afgørelse eller udpege den pågældende til dommerkollegier?

- 3) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at:
- a) Den nationale ret er forpligtet til at afstå fra at anvende forbuddet mod »at anfægte retternes kompetence« og mod at »retterne fastsætter eller vurderer lovligheden af udnævnelsen af en dommer eller den deraf følgende beføjelse for den pågældende til at beklæde embedet som dommer«, som defineret i artikel 29, stk. 2 og 3, i lov om den øverste domstol [...], eftersom Den Europæiske Unions respekt for medlemsstaternes forfatningsmæssige identitet ikke giver den nationale lovgiver ret til at indføre løsninger, der undergraver Unionens grundlæggende værdier og principper?
 - b) En medlemsstats forfatningsmæssige identitet ikke må føre til at fratage den pågældende persons adgangen til en uafhængig domstol oprettet ved lov, hvis udnævnelsesproceduren forud for udleveringen af udnævnelsesdokumentet var behæftet med de mangler, der er beskrevet i de præjudicielle spørgsmål, der blev stillet i sagerne C-487/19 og C-508/19 [org. s. 3] og den forudgående retlige kontrol af denne procedure blev udelukket med overlæg og på en måde, der tydeligt er i strid med den nationale forfatning?
- 4) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, TEU og princippet om retten til søgsmålsadgang fastsat i artikel 267 TEUF fortolkes således, at indholdet af begrebet en medlemsstats forfatningsmæssige identitet med hensyn til retten til domstolsprøvelse kun kan afgøres på en bindende måde for den øverste domstol i en medlemsstat inden for rammerne af en dialog mellem denne ret eller andre nationale retter (f.eks. forfatningsdomstolen) og Domstolen ved forelæggelse af præjudicielle spørgsmål?
- 5) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og det generelle princip om retten til domstolsprøvelse ved en ret oprettet ved lov, fortolkes således, at en anmodning om overgivelse af sagsakter vedrørende en sag, hvori der er forelagt et præjudicielt spørgsmål for Domstolen, skal afvises af en domstol i sidste instans, hvis denne anmodning fremsættes af en person, der er udnævnt til dommerembedet i henhold til national lov og under omstændigheder, der fører til oprettelse af en ret, der ikke opfylder kravene om dommers uafhængighed og upartiskhed, og ikke er en ret oprettet ved lov, og uden først at have udtømt proceduren, omtalt i den præjudicielle afgørelse i C-508/19 eller i Domstolens dom af 19. november 2019, C-585/18, C-624/18 og C- 625/18, A.K. m.fl.?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 2. oktober 2020 — K.M.
mod T. P. og Skarb Państwa — Sąd Najwyższy**

(Sag C-494/20)

(2021/C 44/23)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Najwyższy

Parter i hovedsagen

Sagsøger: K.M.

Sagsøgte: T. P. og Skarb Państwa — Sąd Najwyższy

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 279 TEUF og artikel 160, stk. 2, i Domstolens procesreglement, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt første og andet led i punkt 1) i konklusionen i Domstolens kendelse af 8. april 2020 i sag C-791/19 R, Kommissionen mod Republikken Polen, fortolkes således, at formanden for Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (disciplinerafdelingen ved den øverste domstol) ikke har ret til — før der foreligger en afgørelse i sag C-791/19 R — at anmode om, at sagens akter overgives med henblik på at fastslå, om et tjenesteforhold som dommer ved Sąd Najwyższy (øverste domstol) består, på grund af udsættelsen med anvendelsen af bestemmelserne i artikel 3, stk. 5, artikel 27 og artikel 73, stk. 1, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) af 8. december 2017 (konsolideret udgave Dz.U. af 2019, position 825 som ændret)?

- 2) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 3, TEU samt retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at en national ret, der træffer afgørelse om, at et tjensteforhold for en national dommer ikke består på grund af betydelige mangler ved udnævnelsesproceduren, er forpligtet til at beordre, at en foreløbig forholdsregel iværksættes og forbyde den pågældende dommer at træffe afgørelser i alle andre sager, der er omfattet af EU-retten, idet en sådan dommers handlinger samt domme afsagt af den pågældende vil blive betragtet som ugyldige og uden virkning, og skal pålægge andre myndigheder at afstå fra at tildele en sådan dommer sager til afgørelse eller udpege den pågældende til dommerkollegier?
- 3) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at:
- a) Den nationale ret er forpligtet til at afstå fra at anvende forbuddet mod »at anfægte retternes kompetence« og mod at »retterne fastsætter eller vurderer lovligheden af udnævnelsen af en dommer eller den deraf følgende beføjelse for den pågældende til at beklæde embedet som dommer«, som defineret i artikel 29, stk. 2 og 3, i lov om den øverste domstol, eftersom Den Europæiske Unions respekt for medlemsstaternes forfatningsmæssige identitet ikke giver den nationale lovgiver ret til at indføre løsninger, der undergraver Unionens grundlæggende værdier og principper?
- b) En medlemsstats forfatningsmæssige identitet ikke må føre til at fratage den pågældende persons adgangen til en uafhængig domstol oprettet ved lov, hvis udnævnelsesproceduren forud for udleveringen af udnævnelsesdokumentet var behæftet med de mangler, der er beskrevet i de præjudicielle spørgsmål, der blev stillet i sagerne C-487/19 og C-508/19 og den forudgående retlige kontrol af denne procedure blev udelukket med overlæg og på en måde, der tydeligt er i strid med den nationale forfatning?
- 4) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, TEU og princippet om retten til søgsmålsadgang fastsat i artikel 267 TEUF fortolkes således, at indholdet af begrebet en medlemsstats forfatningsmæssige identitet med hensyn til retten til domstolsprøvelse kun kan afgøres på en bindende måde for den øverste domstol i en medlemsstat inden for rammerne af en dialog mellem denne ret eller andre nationale retter (f.eks. forfatningsdomstolen) og Domstolen ved forelæggelse af præjudicielle spørgsmål?
- 5) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og det generelle princip om retten til domstolsprøvelse ved en ret oprettet ved lov, fortolkes således, at en anmodning om overgivelse af sagsakter vedrørende en sag, hvori der er forelagt et præjudicielt spørgsmål for Domstolen, skal afvises af en domstol i sidste instans, hvis denne anmodning fremsættes af en person, der er udnævnt til dommerembedet i henhold til national lov og under omstændigheder, der fører til oprettelse af en ret, der ikke opfylder kravene om dommers uafhængighed og upartiskhed, og ikke er en ret oprettet ved lov, og uden først at have udtømt proceduren, omtalt i den præjudicielle afgørelse i C-508/19 eller i Domstolens dom af 19. november 2019, C-585/18, C-624/18 og C- 625/18, A.K. m.fl.?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 2. oktober 2020 — T.M.
mod T.D., M.D., P.K., J.L., M.L., O.N., G.Z., A.S., Skarbowi Państwa — Sądowi Najwyższemu**

(Sag C-495/20)

(2021/C 44/24)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Najwyższy

Parter i hovedsagen

Sagsøger: T.M.

Sagsøgte: T.D., M.D., P.K., J.L., M.L., O.N., G.Z., A.S. og Skarbowi Państwa — Sądowi Najwyższemu

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 279 TEUF og artikel 160, stk. 2, i Domstolens procesreglement, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt første og andet led i punkt 1) i konklusionen i Domstolens kendelse af 8. april 2020 i sag C-791/19 R, Kommissionen mod Republikken Polen, fortolkes således, at formanden for Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (disciplinærafdelingen ved den øverste domstol) ikke har ret til — før der foreligger en afgørelse i sag C-791/19 R — at anmode om, at sagens akter overgives med henblik på at fastslå, om et tjenesteforhold som dommer ved Sąd Najwyższy (øverste domstol) består, på grund af udsættelsen med anvendelsen af bestemmelserne i artikel 3, stk. 5, artikel 27 og artikel 73, stk. 1, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) af 8. december 2017 (konsolideret udgave Dz.U. af 2019, position 825 som ændret)?
- 2) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 3, TEU samt retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at en national ret, der træffer afgørelse om, at et tjenesteforhold for en national dommer ikke består på grund af betydelige mangler ved udnævnelsesproceduren, er forpligtet til at beordre, at en foreløbig forholdsregel iværksættes og forbyde den pågældende dommer at træffe afgørelser i alle andre sager, der er omfattet af EU-retten, idet en sådan dommers handlinger samt domme afsagt af den pågældende vil blive betragtet som ugyldige og uden virkning, og skal pålægge andre myndigheder at afstå fra at tildele en sådan dommer sager til afgørelse eller udpege den pågældende til dommerkollegier?
- 3) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at:
 - a) Den nationale ret er forpligtet til at afstå fra at anvende forbuddet mod »at anfægte retternes kompetence« og mod at »retterne fastsætter eller vurderer lovligheden af udnævnelsen af en dommer eller den deraf følgende beføjelse for den pågældende til at beklæde embedet som dommer«, som defineret i artikel 29, stk. 2 og 3, i lov om den øverste domstol [...], eftersom Den Europæiske Unions respekt for medlemsstaternes forfatningsmæssige identitet ikke giver den nationale lovgiver ret til at indføre løsninger, der undergraver Unionens grundlæggende værdier og principper?
 - b) En medlemsstats forfatningsmæssige identitet ikke må føre til at fratage den pågældende persons adgangen til en uafhængig domstol oprettet ved lov, hvis udnævnelsesproceduren forud for udleveringen af udnævnelsesdokumentet var behæftet med de mangler, der er beskrevet i de præjudicielle spørgsmål, der blev stillet i sagerne C-487/19 og C-508/19 og den forudgående retlige kontrol af denne procedure blev udelukket med overlæg og på en måde, der tydeligt er i strid med den nationale forfatning?
- 4) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU, sammenholdt med artikel 19, TEU og princippet om retten til søgsmålsadgang fastsat i artikel 267 TEUF fortolkes således, at indholdet af begrebet en medlemsstats forfatningsmæssige identitet med hensyn til retten til domstolsprøvelse kun kan afgøres på en bindende måde for den øverste domstol i en medlemsstat inden for rammerne af en dialog mellem denne ret eller andre nationale retter (f.eks. forfatningsdomstolen) og Domstolen ved forelæggelse af præjudicielle spørgsmål?
- 5) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og det generelle princip om retten til domstolsprøvelse ved en ret oprettet ved lov, fortolkes således, at en anmodning om overgivelse af sagsakter vedrørende en sag, hvori der er forelagt et præjudicielt spørgsmål for Domstolen, skal afvises af en domstol i sidste instans, hvis denne anmodning fremsættes af en person, der er udnævnt til dommerembedet i henhold til national lov og under omstændigheder, der fører til oprettelse af en ret, der ikke opfylder kravene om dommers uafhængighed og upartiskhed, og ikke er en ret oprettet ved lov, og uden først at have udtømt proceduren, omtalt i den præjudicielle afgørelse i C-508/19 eller i Domstolens dom af 19. november 2019, C-585/18, C-624/18 og C- 625/18, A.K. m.fl.?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 6. oktober 2020 — M.F. mod T.P.

(Sag C-496/20)

(2021/C 44/25)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Najwyższy

Parter i hovedsagen

Sagsøger: M.F.

Sagsøgt: T.P.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 279 TEUF og artikel 160, stk. 2, i Domstolens procesreglement, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt første og andet led i punkt 1) i konklusionen i Domstolens kendelse af 8. april 2020 i sag C-791/19 R, Kommissionen mod Republikken Polen, fortolkes således, at formanden for Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (disciplinerafdelingen ved den øverste domstol) ikke har ret til — før der foreligger en afgørelse i sag C-791/19 R — at anmode om, at sagens akter overgives med henblik på at fastslå, om et tjenesteforhold som dommer ved Sąd Najwyższy (øverste domstol) består, på grund af udsættelsen med anvendelsen af bestemmelserne i artikel 3, stk. 5, artikel 27 og artikel 73, stk. 1, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) af 8. december 2017 (konsolideret udgave Dz.U. af 2019, position 825 som ændret)?
- 2) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at:
 - a) Den nationale ret er forpligtet til at afstå fra at anvende forbuddet mod »at anfægte retternes kompetence« og mod at »retterne fastsætter eller vurderer lovligheden af udnævnelsen af en dommer eller den deraf følgende beføjelse for den pågældende til at beklæde embedet som dommer«, som defineret i artikel 29, stk. 2 og 3, i lov om den øverste domstol [...], eftersom Den Europæiske Unions respekt for medlemsstaternes forfatningsmæssige identitet ikke giver den nationale lovgiver ret til at indføre løsninger, der undergraver Unionens grundlæggende værdier og principper?
 - b) En medlemsstats forfatningsmæssige identitet ikke må føre til at fratage den pågældende persons adgangen til en uafhængig domstol oprettet ved lov, hvis udnævnelsesproceduren forud for udleveringen af udnævnelsesdokumentet var behæftet med de mangler, der er beskrevet i de præjudicielle spørgsmål, der blev stillet i sagerne C-487/19 og C-508/19 og den forudgående retlige kontrol af denne procedure blev udelukket med overlæg og på en måde, der tydeligt er i strid med den nationale forfatning?
- 3) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, TEU og princippet om retten til søgsmålsadgang fastsat i artikel 267 TEUF fortolkes således, at indholdet af begrebet en medlemsstats forfatningsmæssige identitet med hensyn til retten til domstolsprøvelse kun kan afgøres på en bindende måde for den øverste domstol i en medlemsstat inden for rammerne af en dialog mellem denne ret eller andre nationale retter (f.eks. forfatningsdomstolen) og Domstolen ved forelæggelse af præjudicielle spørgsmål?
- 4) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og det generelle princip om retten til domstolsprøvelse ved en ret oprettet ved lov, fortolkes således, at en anmodning om overgivelse af sagsakter vedrørende en sag, hvori der er forelagt et præjudicielt spørgsmål for Domstolen, skal afvises af en domstol i sidste instans, hvis denne anmodning fremsættes af en person, der er udnævnt til dommerembedet i henhold til national lov og under omstændigheder, der fører til oprettelse af en ret, der ikke opfylder kravene om dommers uafhængighed og upartiskhed, og ikke er en ret oprettet ved lov, og uden først at have udtømt proceduren, omtalt i den præjudicielle afgørelse i C-508/19 eller i Domstolens dom af 19. november 2019, C-585/18, C-624/18 og C- 625/18, A.K. m.fl.?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 9. oktober 2020 — T.B. mod T.D., M.D., P.K., J.L., M.L., O.N., G.Z., A.S. og Skarb Państwa — Sąd Najwyższy

(Sag C-506/20)

(2021/C 44/26)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Najwyższy

Parter i hovedsagen

Sagsøger: T.B.

Sagsøgt: T.D., M.D., P.K., J.L., M.L., O.N., G.Z., A.S. og Skarb Państwa — Sąd Najwyższy

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 279 TEUF og artikel 160, stk. 2, i Domstolens procesreglement, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt første og andet led i punkt 1) i konklusionen i Domstolens kendelse af 8. april 2020 i sag C-791/19 R, Kommissionen mod Republikken Polen, fortolkes således, at formanden for Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (disciplinerafdelingen ved den øverste domstol) ikke har ret til — før der foreligger en afgørelse i sag C-791/19 R — at anmode om, at sagens akter overgives med henblik på at fastslå, om et tjenesteforhold som dommer ved Sąd Najwyższy (øverste domstol) består, på grund af udsættelsen med anvendelsen af bestemmelserne i artikel 3, stk. 5, artikel 27 og artikel 73, stk. 1, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) af 8. december 2017 (konsolideret udgave Dz.U. af 2019, position 825 som ændret)?
- 2) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 3, TEU samt retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at en national ret, der træffer afgørelse om, at et tjenesteforhold for en national dommer ikke består på grund af betydelige mangler ved udnævnelsesproceduren, er forpligtet til at beordre, at en foreløbig forholdsregel iværksættes og forbyde den pågældende dommer at træffe afgørelser i alle andre sager, der er omfattet af EU-retten, idet en sådan dommers handlinger samt domme afsagt af den pågældende vil blive betragtet som ugyldige og uden virkning, og skal pålægge andre myndigheder at afstå fra at tildele en sådan dommer sager til afgørelse eller udpege den pågældende til dommerkollegier?
- 3) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at:
 - a) Den nationale ret er forpligtet til at afstå fra at anvende forbuddet mod »at anfægte retternes kompetence« og mod at »retterne fastsætter eller vurderer lovligheden af udnævnelsen af en dommer eller den deraf følgende beføjelse for den pågældende til at beklæde embedet som dommer«, som defineret i artikel 29, stk. 2 og 3, i lov om den øverste domstol [...], eftersom Den Europæiske Unions respekt for medlemsstaternes forfatningsmæssige identitet ikke giver den nationale lovgiver ret til at indføre løsninger, der undergraver Unionens grundlæggende værdier og principper?
 - b) En medlemsstats forfatningsmæssige identitet ikke må føre til at fratage den pågældende persons adgangen til en uafhængig domstol oprettet ved lov, hvis udnævnelsesproceduren forud for udleveringen af udnævnelsesdokumentet var behæftet med de mangler, der er beskrevet i de præjudicielle spørgsmål, der blev stillet i sagerne C-487/19 og C-508/19 [org. s. 3] og den forudgående retlige kontrol af denne procedure blev udelukket med overlæg og på en måde, der tydeligt er i strid med den nationale forfatning?
- 4) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, TEU og princippet om retten til søgsmålsadgang fastsat i artikel 267 TEUF fortolkes således, at indholdet af begrebet en medlemsstats forfatningsmæssige identitet med hensyn til retten til domstolsprøvelse kun kan afgøres på en bindende måde for den øverste domstol i en medlemsstat inden for rammerne af en dialog mellem denne ret eller andre nationale retter (f.eks. forfatningsdomstolen) og Domstolen ved forelæggelse af præjudicielle spørgsmål?

- 5) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og det generelle princip om retten til domstolsprøvelse ved en ret oprettet ved lov, fortolkes således, at en anmodning om overgivelse af sagsakter vedrørende en sag, hvori der er forelagt et præjudicielt spørgsmål for Domstolen, skal afvises af en domstol i sidste instans, hvis denne anmodning fremsættes af en person, der er udnævnt til dommerembedet i henhold til national lov og under omstændigheder, der fører til oprettelse af en ret, der ikke opfylder kravene om dommers uafhængighed og upartiskhed, og ikke er en ret oprettet ved lov, og uden først at have udtømt proceduren, omtalt i den præjudicielle afgørelse i C-508/19 eller i Domstolens dom af 19. november 2019, C-585/18, C-624/18 og C- 625/18, A.K. m.fl.?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 22. september 2020 —
M.F. mod J.M.**

(Sag C-509/20)

(2021/C 44/27)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Najwyższy

Parter i hovedsagen

Sagsøger: M.F.

Sagsøgt: J.M.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 279 TEUF og artikel 160, stk. 2, i Domstolens procesreglement, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt første og andet led i punkt 1) i konklusionen i Domstolens kendelse af 8. april 2020 i sag C-791/19 R, Kommissionen mod Republikken Polen, fortolkes således, at formanden for Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (disciplinærafdelingen ved den øverste domstol) ikke har ret til — før der foreligger en afgørelse i sag C-791/19 R — at anmode om, at sagens akter overgives med henblik på at fastslå, om et tjenesteforhold som dommer ved Sąd Najwyższy (øverste domstol) består, på grund af udsættelsen med anvendelsen af bestemmelserne i artikel 3, stk. 5, artikel 27 og artikel 73, stk. 1, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) af 8. december 2017 (konsolideret udgave Dz.U. af 2019, position 825 som ændret)?
- 2) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at:
 - a) Den nationale ret er forpligtet til at afstå fra at anvende forbuddet mod »at anfægte retternes kompetence« og mod at »retterne fastsætter eller vurderer lovligheden af udnævnelsen af en dommer eller den deraf følgende beføjelse for den pågældende til at beklæde embedet som dommer«, som defineret i artikel 29, stk. 2 og 3, i lov om den øverste domstol [...], eftersom Den Europæiske Unions respekt for medlemsstaternes forfatningsmæssige identitet ikke giver den nationale lovgiver ret til at indføre løsninger, der undergraver Unionens grundlæggende værdier og principper?
 - b) En medlemsstats forfatningsmæssige identitet ikke må føre til at fratage den pågældende persons adgangen til en uafhængig domstol oprettet ved lov, hvis udnævnelsesproceduren forud for udleveringen af udnævnelsesdokumentet var behæftet med de mangler, der er beskrevet i de præjudicielle spørgsmål, der blev stillet i sagerne C-487/19 og C-508/19 og den forudgående retlige kontrol af denne procedure blev udelukket med overlæg og på en måde, der tydeligt er i strid med den nationale forfatning?
- 3) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, TEU og princippet om retten til søgsmålsadgang fastsat i artikel 267 TEUF fortolkes således, at indholdet af begrebet en medlemsstats forfatningsmæssige identitet med hensyn til retten til domstolsprøvelse kun kan afgøres på en bindende måde for den øverste domstol i en medlemsstat inden for rammerne af en dialog mellem denne ret eller andre nationale retter (f.eks. forfatningsdomstolen) og Domstolen ved forelæggelse af præjudicielle spørgsmål?

- 4) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 267 TEUF og det generelle princip om retten til domstolsprøvelse ved en ret oprettet ved lov, fortolkes således, at en anmodning om overgivelse af sagsakter vedrørende en sag, hvori der er forelagt et præjudicielt spørgsmål for Domstolen, skal afvises af en domstol i sidste instans, hvis denne anmodning fremsættes af en person, der er udnævnt til dommerembedet i henhold til national lov og under omstændigheder, der fører til oprettelse af en ret, der ikke opfylder kravene om dommers uafhængighed og upartiskhed, og ikke er en ret oprettet ved lov, og uden først at have udtømt proceduren, omtalt i den præjudicielle afgørelse i C-508/19 eller i Domstolens dom af 19. november 2019, C-585/18, C-624/18 og C- 625/18, A.K. m.fl.?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 13. oktober 2020 — B.S. mod T. D., M. D., P. K., J. L., M. Ł., O. N. og Skarb Państwa — Sąd Najwyższy

(Sag C-511/20)

(2021/C 44/28)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Najwyższy

Parter i hovedsagen

Sagsøger: XX

Sagsøgte: T. D., M. D., P. K., J. L., M. Ł., O. N. og Skarb Państwa — Sąd Najwyższy

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 279 TEUF og artikel 160, stk. 2, i Domstolens procesreglement, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 19, stk. 1, TEU samt første og andet led i punkt 1) i konklusionen i Domstolens kendelse af 8. april 2020 i sag C-791/19 R, Kommissionen mod Republikken Polen, fortolkes således, at formanden for Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (disciplinærafdelingen ved den øverste domstol) ikke har ret til — før der foreligger en afgørelse i sag C-791/19 R — at anmode om, at sagens akter overgives med henblik på at fastslå, om et tjenesteforhold som dommer ved Sąd Najwyższy (øverste domstol) består, på grund af udsættelsen med anvendelsen af bestemmelserne i artikel 3, stk. 5, artikel 27 og artikel 73, stk. 1, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) af 8. december 2017 (konsolideret udgave Dz.U. af 2019, position 825 som ændret)?
- 2) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 3, TEU samt retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at en national ret, der træffer afgørelse om, at et tjenesteforhold for en national dommer ikke består på grund af betydelige mangler ved udnævnelsesproceduren, er forpligtet til at beordre, at en foreløbig forholdsregel iværksættes og forbyde den pågældende dommer at træffe afgørelser i alle andre sager, der er omfattet af EU-retten, idet en sådan dommers handlinger samt domme afsagt af den pågældende vil blive betragtet som ugyldige og uden virkning, og skal pålægge andre myndigheder at afstå fra at tildele en sådan dommer sager til afgørelse eller udpege den pågældende til dommerkollegier?

- 3) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om retten til domstolsprøvelse fortolkes således, at:
- a) Den nationale ret er forpligtet til at afstå fra at anvende forbuddet mod »at anfægte retternes kompetence« og mod at »retterne fastsætter eller vurderer lovligheden af udnævnelsen af en dommer eller den deraf følgende beføjelse for den pågældende til at beklæde embedet som dommer«, som defineret i artikel 29, stk. 2 og 3, i lov om den øverste domstol, eftersom Den Europæiske Unions respekt for medlemsstaternes forfatningsmæssige identitet ikke giver den nationale lovgiver ret til at indføre løsninger, der undergraver Unionens grundlæggende værdier og principper?
 - b) En medlemsstats forfatningsmæssige identitet ikke må føre til at fratage den pågældende persons adgangen til en uafhængig domstol oprettet ved lov, hvis udnævnelsesproceduren forud for udleveringen af udnævnelsesdokumentet var behæftet med de mangler, der er beskrevet i de præjudicielle spørgsmål, der blev stillet i sagerne C-487/19 og C-508/19 og den forudgående retlige kontrol af denne procedure blev udelukket med overlæg og på en måde, der tydeligt er i strid med den nationale forfatning?
- 4) Skal artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2, TEU sammenholdt med artikel 19, TEU og princippet om retten til søgsmålsadgang fastsat i artikel 267 TEUF fortolkes således, at indholdet af begrebet en medlemsstats forfatningsmæssige identitet med hensyn til retten til domstolsprøvelse kun kan afgøres på en bindende måde for den øverste domstol i en medlemsstat inden for rammerne af en dialog mellem denne ret eller andre nationale retter (f.eks. forfatningsdomstolen) og Domstolen ved forelæggelse af præjudicielle spørgsmål?
- 5) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og det generelle princip om retten til domstolsprøvelse ved en ret oprettet ved lov, fortolkes således, at en anmodning om overgivelse af sagsakter vedrørende en sag, hvori der er forelagt et præjudicielt spørgsmål for Domstolen, skal afvises af en domstol i sidste instans, hvis denne anmodning fremsættes af en person, der er udnævnt til dommerembedet i henhold til national lov og under omstændigheder, der fører til oprettelse af en ret, der ikke opfylder kravene om dommers uafhængighed og upartiskhed, og ikke er en ret oprettet ved lov, og uden først at have udtømt proceduren, omtalt i den præjudicielle afgørelse i C-508/19 eller i Domstolens dom af 19. november 2019, C-585/18, C-624/18 og C- 625/18, A.K. m.fl.?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen) den 28. oktober 2020 — ORLEN KolTrans sp. z o. o. mod Prezes Urzędu Transportu Kolejowego

(Sag C-563/20)

(2021/C 44/29)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Okręgowy w Warszawie

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ORLEN KolTrans sp. z o. o.

Sagsøgt: Prezes Urzędu Transportu Kolejowego

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 30, stk. 2, litra e), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/14/EF ⁽¹⁾ af 26. februar 2001 om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur fortolkes således, at denne bestemmelse giver en jernbanevirksomhed, der benytter eller har til hensigt at benytte jernbaneinfrastrukturen, ret til at deltage i proceduren, der gennemføres af tilsynsorganet med henblik på jernbaneinfrastrukturforvalterens fastsættelse af niveauet for afgifter for adgang til jernbaneinfrastrukturen?

- 2) Hvis det første spørgsmål skal besvares benægtende, skal artikel 30, stk. 5 og 6, i direktiv 2001/14/EF, da fortolkes således, at disse bestemmelser giver en jernbanevirksomhed, der benytter eller har til hensigt at benytte jernbaneinfrastrukturen, ret til at anfægte en beslutning truffet af et tilsynsorgan om godkendelse af infrastrukturforvalterens fastsættelse af afgifter for adgangen til jernbaneinfrastruktur?

(¹) EFT 2001, L 75, s. 29.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 9. november 2020,
Ligebehandlingsnævnet som mandatar for A mod HK/Danmark og HK/Privat**

(Sag C-587/20)

(2021/C 44/30)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter

Sagsøger: Ligebehandlingsnævnet som mandatar for A

Sagsøgte: HK/Danmark og HK/Privat

Biintervenient: Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH) til støtte for sagsøgte

Præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 3, stk. 1, litra a, i beskæftigelsesdirektivet (¹) fortolkes således, at en politisk valgt sektorformand i en fagforening under de ovenfor beskrevne faktiske omstændigheder er omfattet af direktivets anvendelsesområde?

(¹) Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT 2000, L 303, s. 16).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 16. november 2020 — ROI Land Investments Ltd. mod FD

(Sag C-604/20)

(2021/C 44/31)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesarbeitsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ROI Land Investments Ltd.

Sagsøgt: FD

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 6, stk. 1, sammenholdt med artikel 21, stk. 2, stk. 1, litra b), nr. i), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område⁽¹⁾ (herefter »forordning 1215/2012«) fortolkes således, at en arbejdstager kan sagsøge en juridisk person, som ikke er hans arbejdsgiver og ikke har sin bopæl som omhandlet i artikel 63, stk. 1, i forordning 1215/2012 i en medlemsstat, men som over for arbejdstageren på grundlag af en hensigtserklæring hæfter direkte for krav i medfør af en individuel ansættelsesaftale med en tredjemand, ved retten på det sted, hvor eller hvorfra arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde, eller ved retten på det sidste sted, hvor han sædvanligvis udførte sit arbejde i ansættelsesforholdet med tredjemanden, hvis ansættelsesaftalen med tredjemanden ikke ville været kommet i stand uden hensigtserklæringen?
- 2) Skal artikel 6, stk. 1, i forordning 1215/2012 fortolkes således, at forbeholdet med hensyn til artikel 21, stk. 2, i forordning 1215/2012 udelukker anvendelse af en kompetenceregulering, som findes i medlemsstatens nationale lovgivning, og som giver arbejdstageren mulighed for at sagsøge en juridisk person, der under omstændigheder som dem, der er beskrevet i det første spørgsmål, hæfter direkte over for ham for krav på grundlag af en individuel ansættelsesaftale med en tredjemand som »retsefterfølger« for arbejdsgiveren, ved retten på det sædvanlige arbejdssted, hvis der ikke foreligger en sådan kompetence i henhold til artikel 21, stk. 2, sammenholdt med stk. 1, litra b), nr. i), i forordning 1215/2012?
- 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og det andet spørgsmål besvares bekræftende:
 - a) Skal artikel 17, stk. 1, i forordning 1215/2012 fortolkes således, at begrebet »erhvervsmæssig virksomhed« omfatter lønnet beskæftigelse i et ansættelsesforhold?
 - b) Skal artikel 17, stk. 1, i forordning 1215/2012 i bekræftende fald fortolkes således, at en hensigtserklæring, på grundlag af hvilken en juridisk person hæfter direkte for en arbejdstagers krav på grundlag af en individuel arbejdsaftale med en tredjemand, udgør en aftale, som arbejdstageren har indgået med henblik på brug, der må anses for at ligge inden for hans erhvervsmæssige virksomhed?
- 4) Såfremt den forelæggende ret efter besvarelsen af ovenstående spørgsmål har international kompetence til at afgøre sagen:
 - a) Skal artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I)⁽²⁾ fortolkes således, at begrebet »erhvervsmæssig virksomhed« omfatter lønnet beskæftigelse i et ansættelsesforhold?
 - b) Skal Rom I-forordningens artikel 6, stk. 1, i bekræftende fald fortolkes således, at en hensigtserklæring, på grundlag af hvilken en juridisk person over for en arbejdstager hæfter direkte for krav på grundlag af en individuel ansættelsesaftale med en tredjemand, udgør en aftale, som arbejdstageren har indgået med henblik på brug, der må anses for at ligge inden for vedkommendes erhvervsmæssige virksomhed?

⁽¹⁾ EUT 2012, L 351, s. 1.

⁽²⁾ EUT 2008, L 177, s. 6.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) den
17. november 2020 — Suzlon Wind Energy Portugal — Energia Eólica Unipessoal, Lda mod
Autoridade Tributária e Aduaneira**

(Sag C-605/20)

(2021/C 44/32)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Supremo Tribunal Administrativo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Suzlon Wind Energy Portugal — Energia Eólica Unipessoal, Lda

Sagsøgt: Autoridade Tributária e Aduaneira

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er EU-retten til hinder for en fortolkning, hvorefter reparationer, der foretages i den såkaldte »garantiperiode«, kun anses for afgiftsfrigitte transaktioner, når de foretages vederlagsfrit, og for så vidt som de stiltiende er inkluderet i salgsprisen for det produkt, der er dækket af garantien, således at de tjenesteydelser, der leveres i garantiperioden, skal anses for at være afgiftspligtige (uanset om de indebærer anvendelse af materialer eller ej), der er underlagt fakturering, da de nødvendigvis skal anses for levering af tjenesteydelser mod vederlag?
- 2) Skal udstedelsen af en debetnota til en leverandør af vindmøllekomponenter med henblik på godtgørelse af de omkostninger, som køberen af disse varer har afholdt i garantiperioden for udskiftningen af komponenter (ny indførsel af produkter fra leverandøren, som har været pålagt moms, og som har udløst en fradragsret) og for en tilsvarende reparation (gennem erhvervelse af ydelser til tredjemand med afregning af moms) i forbindelse med levering til tredjemand af installationsservice vedrørende en vindmøllepark på vegne af den nævnte køber (tilhørende samme koncern som sælgeren, der er hjemmehørende i et tredjeland) anses for en simpel transaktion i form af overvæltning af udgifter og som sådan som momsfritaget eller som en tjenesteydelse mod vederlag, der skal medføre afregning af afgiften?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen) den 18. november 2020 — straffesag mod YP m.fl.

(Sag C-615/20)

(2021/C 44/33)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Okręgowy w Warszawie

Parter i hovedsagen

YP m.fl.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal EU-retten — særligt artikel 47 i [Den Europæiske Unions] charter om grundlæggende rettigheder (chartret) og de heri nævnte rettigheder om effektive retsmidler og retten til en retfærdig og offentlig rettergang inden for en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov — fortolkes således, at den er til hinder for bestemmelserne i national ret, navnlig dem, som er nævnt i det andet og det tredje spørgsmål nedenfor, dvs. artikel 80 og artikel 129 i ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. — Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov af 27. juli 2001 — lov om de almindelige domstoles organisation) (lov om de almindelige domstoles organisation), samt artikel 110, stk. 2a, i lov om de almindelige domstoles organisation, og artikel 27, stk. 1, pkt. 1a, i ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (lov af 8. december 2017 om den øverste domstol), som giver Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol, Polen) mulighed for at ophæve en dommers immunitet samt suspendere denne fra dennes funktioner, og dermed faktisk forhindre dommeren i at træffe afgørelse i de sager, denne er blevet tildelt, navnlig når:
 - a) afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol ikke udgør en »domstol« som omhandlet i chartrets artikel 47, artikel 6 i EMRK samt artikel 45, stk. 1, i Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (den polske forfatning) (dom i de forenede sager C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982);
 - b) medlemmerne af afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol karakteriseres ved at have en meget stærk tilknytning til den lovgivende og den udøvende magt (kendelse af 8. april 2020, Kommissionen/Polen, sag C-791/19 R, EU:C:2020:277);
 - c) Republikken Polen er blevet tilpligtet til at indstille anvendelsen af visse bestemmelser i lov af 8. december 2017 om den øverste domstol vedrørende den såkaldte Izba Dyscyplinarna (disciplinærafdeling) samt at afstå fra at overføre sager, der verserer for denne afdeling, til et dommerkollegium, der ikke opfylder kravene til uafhængighed (kendelse af 8. april 2020, Kommissionen/Polen, sag C-791/19 R, EU:C:2020:277).

- 2) Skal EU-retten — særligt artikel 2 TEU og den herinaevnte værdi om retsstaten og kravene til en effektiv retsbeskyttelse, der følger af artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU — forstås således, at »de bestemmelser, der regulerer disciplinærordningen for så vidt angår dem, som har til opgave at udøve dømmende myndighed« også omfatter bestemmelser om strafferetlig forfølgelse eller frihedsberøvelse (varetægtsfængsling) af en dommer ved en national domstol, såsom artikel 181 i den polske forfatning sammenholdt med artikel 80 og artikel 129 i lov om de almindelige domstoles organisation, hvoraf det følger, at:
- a) for så vidt angår anklagerens anmodning om strafferetlig forfølgelse eller frihedsberøvelse (varetægtsfængsling) af en dommer ved en national domstol, kræver denne en tilladelse fra rette disciplinære retsinstit;
 - b) en disciplinær retsinstit — der har udstedt en tilladelse til, at en dommer ved en national domstol kan forfølges strafferetligt eller frihedsberøves (varetægtsfængsles) — kan (og i visse tilfælde er forpligtet til at) suspendere dommeren fra dennes funktioner;
 - c) ved at suspendere en dommer ved en national domstol fra dennes funktioner, er den disciplinære retsinstit samtidig forpligtet til at nedsætte beløbet for dennes løn inden for de grænser, der er fastsat i disse bestemmelser, for varigheden af suspensionen?
- 3) Skal EU-retten — og særligt bestemmelserne nævnt i det andet spørgsmål — fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats ret, såsom artikel 110, stk. 2a i lov om de almindelige domstoles organisation og artikel 27, stk. 1, pkt. 1a, i lov af 8. december 2017 om den øverste domstol, hvorefter sager vedrørende tilladelse til strafferetlig forfølgelse eller frihedsberøvelse (varetægtsfængsling) af en dommer ved en national domstol, såvel i første som anden instans, henhører under et organ med enekompetence, såsom disciplinærafdelingen, særligt under hensynstagen til (individuelt eller samlet), at:
- a) oprettelsen af disciplinærafdelingen faldt sammen med ændringerne af reglerne for udnævnelsen af medlemmer til organet Krajowa Rada Sądownictwa (domstolsrådet), som deltager i udnævnelsesprocessen af dommere, og efter hvis indstilling samtlige medlemmer af disciplinærafdelingen er blevet udnævnt;
 - b) den nationale lovgiver har udelukket muligheden for at overføre dommere fra nationale domstole i sidste instans til disciplinærafdelingen, såsom Sąd Najwyższy (øverste domstol), som denne afdeling strukturelt er en del af, således at det kun er nye medlemmer, som udnævnes efter indstilling fra domstolsrådet i en ændret sammensætning, der kan have sæde i disciplinærafdelingen;
 - c) Disciplinærafdelingen er kendetegnet ved en særlig høj grad af autonomi inden for Sąd Najwyższy (øverste domstol);
 - d) Sąd Najwyższy (øverste domstol) bekræftede i dommene, der blev truffet på baggrund af dom af 19. november 2019, A.K. m.fl. (den øverste domstols disciplinærafdelings uafhængighed) (de forenede sager C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982), at domstolsrådet i en ændret sammensætning ikke er et organ uafhængigt af den lovgivende og udøvende magt, og at disciplinærafdelingen ikke udgør en »domstol« i henhold til chartrets artikel 47, EMRK artikel 6 og artikel 45, stk. 1, i den polske forfatning;
 - e) en tilladelse til strafferetlig forfølgelse eller frihedsberøvelse (varetægtsfængsling) af dommere ved nationale domstole hidrører i princippet fra en anklager, hvis overordnede er et organ under den udøvende magt, såsom Minister Sprawiedliwości (justitsministeren), som kan give anklagerne bindende instruktioner for så vidt angår indholdet af proceduremæssige handlinger, mens medlemmerne af disciplinærafdelingen og domstolsrådet i dens ændrede sammensætning, som fastslået af Sąd Najwyższy (øverste domstol) i den i det andet spørgsmål, litra d), nævnte afgørelse, har en stærk tilknytning til den lovgivende og udøvende magt — hvorfor disciplinærafdelingen ikke kan anses for at være udenforstående i forhold til denne part i sagen;
 - f) Republikken Polen blev forpligtet til at indstille anvendelsen af visse bestemmelser i lov af 8. december 2017 om den øverste domstol om disciplinærafdelingen, og til at afstå fra at overføre sager, der verserer for denne afdeling, til et dommerkollegium, som ikke opfylder kravene til uafhængighed i henhold til kendelse af 8. april 2020, Kommissionen/Polen (sag C-791/19 R, EU:C:2020:277)?

- 4) I tilfælde af tilladelse til strafferetlig forfølgelse eller frihedsberøvelse (varetægtsfængsling) af en dommer ved en national domstol og en suspension af denne fra vedkommendes funktioner samtidig med, at dennes løn nedsættes under suspensionens varighed, skal EU-retten — og navnlig de bestemmelser og principper, der er nævnt i det andet spørgsmål, nemlig princippet om forrang og om loyalt samarbejde som omhandlet i artikel 4, stk. 3, TEU, og retssikkerhedsprincippet — da fortolkes således, at den er til hinder for, at en sådan tilladelse anerkendes, bl.a. for så vidt angår suspension af dommeren fra dennes funktioner, når den er blevet udstedt af et organ som disciplinærafdelingen, således at:
- a) samtlige statslige organer (herunder den forelæggende ret, i hvis sammensætning en dommer, som er omfattet af denne tilladelse, har sæde, såvel som organer, der har kompetence til at udpege og ændre sammensætningen af en national domstol) er forpligtede til at afstå fra at anvende denne tilladelse og lade dommeren ved den nationale domstol, mod hvem den blev udstedt, have sæde i det pågældende dommerkollegium,
- b) den domstol, hvor en dommer, der er omfattet af denne tilladelse, har sæde, udgør en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov, og som derfor kan træffe afgørelse — som en »domstol« — i sager vedrørende anvendelsen eller fortolkningen af EU-retten?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein hallinto-oikeus (Finland) den 25. november 2020 — A mod Sosiaali- ja terveysturva- ja valvontavirasto

(Sag C-634/20)

(2021/C 44/34)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein hallinto-oikeus

Parter i hovedsagen

Appellant: A

Procesdeltager: Sosiaali- ja terveysturva- ja valvontavirasto

Præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 45 TEUF eller artikel 49 TEUF under hensyntagen til proportionalitetsprincippet fortolkes således, at de er til hinder for, at den kompetente myndighed i en værtsmedlemsstat på grundlag af de nationale retsfor skrifter bevilger en person ret til at udøve læge erhvervet i tre år og med den begrænsning, at denne person kun må virke under ledelse og opsyn af en autoriseret læge og i denne periode skal gennemføre en treårig særlig uddannelse i almen medicin for at opnå tilladelse til at udøve læge erhvervet selvstændigt i værtsmedlemsstaten, når det tages i betragtning, at:

- a) personen i oprindelsesmedlemsstaten har aflagt en grundeksamen i medicin, men ved ansøgningen om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i værtsmedlemsstaten ikke kunne forelægge det certifikat for et praktikophold på ét år, som de erhvervsmæssige kvalifikationer forudsætter i oprindelsesmedlemsstaten,
- b) personen i værtsmedlemsstaten ved anvendelse af artikel 55a i direktivet om erhvervsmæssige kvalifikationer⁽¹⁾ som primært alternativ, der blev afslået af den pågældende, er blevet tilbudt muligheden for at gennemføre et praktikophold i værtsmedlemsstaten i en periode på tre år efter værtsmedlemsstatens retningslinjer og ansøge om anerkendelse heraf ved den kompetente myndighed i oprindelsesmedlemsstaten for herefter på ny at ansøge om ret til at udøve læge erhvervet i værtsmedlemsstaten gennem den i direktivet omhandlede automatiske anerkendelsesordning,

- c) formålet med værtsmedlemsstatens nationale bestemmelser er at forbedre patientsikkerheden og kvaliteten af sundhedsvæsenets ydelser ved at garantere, at sundhedspersoner har den uddannelse, som deres erhvervsmæssige aktivitet forudsætter, øvrig tilstrækkelig erhvervsmæssig kompetence og de øvrige færdigheder, som den erhvervsmæssige aktivitet forudsætter?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EG af 7.9.2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer (EUT 2005, L 255, s. 22).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal du travail de Liège (Belgien) den 26. november 2020 — VT mod Centre public d'action sociale de Liège (CPAS)

(Sag C-641/20)

(2021/C 44/35)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal du travail de Liège

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VT

Sagsøgt: Centre public d'action sociale de Liège (CPAS)

Præjudicielt spørgsmål

Når en medlemsstat beslutter at tilbagekalde en flygtnings flygtningestatus i medfør af artikel 11 i direktiv 2011/95 ⁽¹⁾ og dernæst at tilbagetrække den pågældendes opholdstilladelse og pålægge den pågældende at forlade området, skal artikel 7 og 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold ⁽²⁾, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, da fortolkes således, at disse bestemmelser indebærer, at den pågældende bevarer en midlertidig opholdsret samt sine sociale rettigheder under behandlingen af det søgsmål, som er anlagt med henblik på prøvelse af den afgørelse, hvorved opholdstilladelsen bringes til ophør og udrejsepåbuddet pålægges?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13.12.2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9).

⁽²⁾ EUT 2008, L 348, s. 98.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 1. december 2020 — Senatsverwaltung für Inneres und Sport, Standesamtsaufsicht mod TB

(Sag C-646/20)

(2021/C 44/36)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant: Senatsverwaltung für Inneres und Sport, Standesamtsaufsicht

Revisionsindstævnt: TB

Procesdeltagere: Standesamt Mitte von Berlin og RD

Præjudicielle spørgsmål

Følgende spørgsmål om fortolkningen af artikel 1, stk. 1, litra a), artikel 2, nr. 4), artikel 21, stk. 1, og artikel 46 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 ⁽¹⁾ forelægges:

- 1) Er en opløsning af et ægteskab på grundlag af artikel 12 i Decreto Legge (italiensk lovdekret) nr. 132 af 12. september 2014 (herefter: DL nr. 132/2014) en retsafgørelse om skilsmisse som omhandlet i Bruxelles-IIa-forordningen?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal en opløsning af et ægteskab på grundlag af artikel 12 i DL nr. 132/2014 behandles i henhold til bestemmelserne i artikel 46 i Bruxelles-IIa-forordningen om officielt bekræftede dokumenter og aftaler?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27.11.2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (Bruxelles-IIa-forordningen) (EUT 2003, L 338, s. 1).

Appel iværksat den 4. december 2020 af Hermann Albers eK til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 5. oktober 2020 i sag T-597/18, Hermann Albers mod Europa-Kommissionen

(Sag C-656/20 P)

(2021/C 44/37)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Hermann Albers eK (ved Rechtsanwalt S. Roling)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Bundesrepublik Deutschland og Land Niedersachsen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Rettens dom af 5. oktober 2020, Hermann Albers mod Kommissionen (T-597/18, EU:T:2020:467), ophæves delvist for så vidt angår domskonklusionens punkt 1 og 2.
2. Der gives fuldt ud medhold i de i første instans nedlagte påstande om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 12. juli 2018, C(2018) 4385 final ⁽¹⁾ og om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har gjort gældende, at Retten har misforstået betydningen af artikel 107 TEUF og 108 TEUF med hensyn til § 7a i Niedersächsischen Nahverkehrsgesetzes (den niedersachsiske lov om lokal personbefordring, herefter »NNVG«). NNVG's § 7a udgør i modsætning til Rettens opfattelse ny støtte, der skal anmeldes.

Hvad angår artikel 107 TEUF er der ikke blot tale om en national forskydning af finansielle midler, da den ansvarlige enhed i sin dobbeltrolle som ejer af offentlige transportvirksomheder drager direkte fordel af tildelingen af midler og anvender disse selektivt gennem direkte tildelinger til ugunst for den private sektor. Den ansvarlige enhed kontrollerer således de offentlige transportvirksomheder på samme måde »som egne tjenestegrene«. Tildelingen af midler til den ansvarlige enhed er uadskilleligt forbundet med en fordel, eftersom anvendelsen af midlerne til kommunale virksomheders økonomiske aktiviteter på dette tidspunkt ofte allerede ligger fast. Dette fordrejer konkurrencen og påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

Desuden foreligger der som følge af støttekarakteren af NNVG's § 7a, men også uafhængigt heraf, en tilsidesættelse af artikel 108, stk. 3, TEUF, da Forbundsrepublikken Tyskland ikke har anmeldt NNVG's § 7a til Europa-Kommissionen.

(¹) Europa-Kommissionens afgørelse om ikke at gøre indsigelse med de af Land Niedersachsen i medfør af § 7a i Niedersächsischen Nahverkehrsgesetz iværksatte foranstaltninger (Sag SA.46538 [2017/NN]) (EUT 2018, C 292, s. 1).

Sag anlagt den 5. december 2020 — Europa-Kommissionen mod Den Slovakiske Republik

(Sag C-661/20)

(2021/C 44/38)

Processprog: slovakisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved C. Hermes og R. Lindenthal, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Slovakiske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Slovakiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 3, sammenholdt med artikel 7 i Rådets direktiv 92/43/EØF (¹) af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, idet den har undtaget skovforvaltningsprogrammer og ændringer dertil, lejlighedsvis skovhugst og risikoforebyggende foranstaltninger for skove samt afhjælpning af følgerne af skade forårsaget af naturkatastrofer fra kravet om, at disse, når de kan påvirke Natura 2000-lokaliteter væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på de pågældende lokaliteter under hensyn til bevaringsmålsætningerne for disse lokaliteter.
- Det fastslås, at Den Slovakiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2, sammenholdt med artikel 7 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, idet den ikke har truffet passende foranstaltninger for at forebygge forringelse af levesteder og forstyrrelser med betydelig indvirkning på særligt beskyttede områder, der er udpeget til beskyttelse af tjurer (OCHÚ Nízke Tatry SKCHVU018, OCHÚ Tatry SKCHVU030, OCHÚ Veľká Fatra SKCHVU033, OCHÚ Muránska planina-Stolica SKCHVU017, OCHÚ Chočské vrchy SKCHVU050, OCHÚ Horná Orava SKCHVU008, OCHÚ Volovské vrchy SKCHVU036, OCHÚ Malá Fatra SKCHVU013, OCHÚ Poľana SKCHVU022, OCHÚ Slovenský Raj SKCHVU053, OCHÚ Levočské vrchy SKCHVU051 og OCHÚ Strážovské vrchy SKCHVU028).
- Det fastslås, at Den Slovakiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF (²) af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, idet den ikke har truffet de påkrævede særlige bevaringsforanstaltninger for så vidt angår tjurers levested i områderne OCHÚ Nízke Tatry SKCHVU018, OCHÚ Tatry SKCHVU030, OCHÚ Veľká Fatra SKCHVU033, OCHÚ Muránska planina-Stolica SKCHVU017, OCHÚ Volovské vrchy SKCHVU036, OCHÚ SKCHVU013 Malá Fatra og OCHÚ Levočské vrchy SKCHVU051, der er udpeget til beskyttelse af denne art med henblik på at sikre, at den kan overleve og formere sig i sit udbredelsesområde.
- Den Slovakiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, vurderes alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne. På baggrund af konklusionerne af vurderingen af virkningerne på lokaliteten giver de kompetente nationale myndigheder først deres tilslutning til en plan eller et projekt, når de har sikret sig, at den/det ikke skader lokalitetens integritet. I Den Slovakiske Republik sikrer naturbeskyttelsesloven og skovloven ikke, at skovforvaltningsprogrammer og ændringer dertil, lejlighedsvis skovhugst og risikoforebyggende foranstaltninger for skove samt afhjælpning af følgerne af skader forårsaget af naturkatastrofer vurderes med hensyn til deres virkninger på Natura 2000-lokaliteter. Habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, sammenholdt med artikel 7 var ikke gennemført korrekt ved udløbet af den frist, der var fastsat i den begrundede udtalelse, hvilket har skabt vedvarende problemer.

I henhold til habitatdirektivets artikel 6, stk. 2, træffer medlemsstaterne passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i de særlige bevaringsområder samt forstyrrelser af de arter, for hvilke områderne er udpeget, for så vidt som disse forstyrrelser har betydelige konsekvenser for dette direktivs målsætninger. I henhold til habitatdirektivets artikel 7 finder denne bestemmelse anvendelse på såvel lokaliteter af fællesskabsbetydning som særligt beskyttede områder i henhold til fugledirektivet. Den Slovakiske Republik har i henhold til fugledirektivets artikel 4, stk. 1, udlagt 12 særligt beskyttede områder, som er angivet i bilag I til fugledirektivet. Den Slovakiske Republik har imidlertid ikke truffet passende foranstaltninger for at forebygge forringelse af tjurers levesteder og betydelige forstyrrelser af denne art i disse 12 særligt beskyttede områder.

Den Slovakiske Republik var i henhold til fugledirektivets artikel 4, stk. 1, forpligtet til at træffe forskellige foranstaltninger, herunder fastsætte specifikke beskyttelsesmålsætninger. Den Slovakiske Republik havde hverken ved udløbet af den i den begrundede udtalelse fastsatte frist eller på tidspunktet for anlæggelsen af søgsmålet vedtaget nogen forvaltningsprogrammer for beskyttede områder i henhold til naturbeskyttelsesloven for så vidt angår tjurers levesteder i syv særligt beskyttede områder.

⁽¹⁾ EFT 1992, L 206, s. 7.

⁽²⁾ EUT 2010, L 20, s. 7.

Appel iværksat den 4. december 2020 af Den Fælles Afviklingsinstans til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 23. september 2020 i sag T-414/17, Hypo Vorarlberg Bank AG mod Den Fælles Afviklingsinstans

(Sag C-663/20 P)

(2021/C 44/39)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) (ved H. Ehlers, P.A. Messina og J. Kerlin, som befuldmægtigede, og Rechtsanwältin H.-G. Kamann, F. Louis og P. Gey)

Den anden part i appelsagen: Hypo Vorarlberg Bank AG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Rettens dom af 23. september 2020, Hypo Vorarlberg Bank mod Den Fælles Afviklingsinstans (T-414/17, EU:T:2020:437), ophæves.
2. Annullationspåstanden forkastes.
3. Indstævnte betaler sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Det første appelanbringende: Tilsidesættelse af artikel 85, stk. 3, i Rettens procesreglement, urigtig gengivelse af beviser og tilsidesættelse af SRB's ret til en retfærdig rettergang

For det første har SRB gjort gældende, at Retten har fortolket og anvendt procesreglementets artikel 85, stk. 3, forkert, eftersom Retten fandt, at SRB ikke forskriftsmæssigt havde bekræftet autenticiteten af sin afgørelse af 11. april 2017 om beregningen af ex ante-bidrag for 2017 (SRB/ES/SRF/2017/05) (herefter »den omtvistede afgørelse«), idet de beviser, som SRB fremlagde i retsmødet med henblik på at godtgøre den forskriftsmæssige bekræftelse af afgørelsens autenticitet, blev afvist. SRB har i denne forbindelse indledningsvis gjort gældende, at det var begrundet først i retsmødet at fremlægge beviser for, at SRB-afgørelsens autenticitet var blevet forskriftsmæssigt bekræftet, eftersom spørgsmålet om den manglende bekræftelse af autenticiteten hverken havde været genstand for den skriftlige forhandling eller var blevet behandlet af Retten i forbindelse med foranstaltninger til sagens tilrettelæggelse eller som led i bevisoptagelsen. SRB har dernæst gjort gældende, at Retten ved at se bort fra disse beviser og ved at fastslå, at disse beviser — selv hvis de havde kunnet antages til realitetsbehandling — var grundløse, foretog en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser. Idet Retten fastslog, at disse beviser under alle omstændigheder ikke gjorde det muligt at godtgøre en uløselig sammenhæng mellem følgesedlen underskrevet af SRB's formand og bilaget til den omtvistede afgørelse, tog Retten desuden ikke hensyn til det referencenummer, der fremgår af følgesedlen, som på uløselig vis forbinder denne med den elektroniske sagsakt, som for sit vedkommende indeholder den omtvistede afgørelse og bilaget hertil. Endelig har SRB gjort gældende, at Retten har tilsidesat SRB's ret til en retfærdig rettergang, idet Retten ikke inden retsmødet rejste spørgsmålet om den manglende bekræftelse af afgørelsens autenticitet, ikke tog imod SRB's tilbud om at fremlægge yderligere beviser og ikke på noget tidspunkt henlede SRB's opmærksomhed på, at Retten anså bevismidlerne for at være utilstrækkelige.

Det andet appelanbringende: Tilsidesættelse af artikel 296 TEUF

For det andet har SRB gjort gældende, at Retten har overdrevet rækkevidden af kravene i artikel 296 TEUF og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, idet den fastslog, at den omtvistede afgørelse ikke var forskriftsmæssigt begrundet, eftersom Hypo Vorarlberg Bank ikke i fuldt omfang kunne kontrollere den i afgørelsen indeholdte beregnings rigtighed. Det er ikke lykkedes Retten at bringe disse krav i overensstemmelse med pligten til fortrolighed, der følger af artikel 339 TEUF — som i øvrigt ikke er nævnt i den appellerede dom — og af andre EU-retlige principper. Delegeret forordning (EU) 2015/63 ⁽¹⁾, hvorpå bidragsberegningen hviler, og hvis gyldighed ikke er blevet bestridt af Hypo Vorarlberg Bank, indfører en forholdsmæssig afvejning mellem gennemsigtighedsprincippet, pligten til at overholde tavshedspligten og de øvrige med denne forordning forfulgte formål, navnlig formålet om at opnå et vist målniveau af bidrag til finansiering af Den Fælles Afviklingsfond og om at opkræve bidrag fra alle relevante institutter på rimelig og forholdsmæssig vis. SRB har ved begrundelsen af den omtvistede afgørelse overholdt denne retlige ramme og har dermed opfyldt sin pligt til at begrunde den omtvistede afgørelse forskriftsmæssigt.

⁽¹⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

Appel iværksat den 4. december 2020 af Den Fælles Afviklingsinstans til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 23. september 2020 i sag T-420/17, Portigon AG mod Den Fælles Afviklingsinstans

(Sag C-664/20 P)

(2021/C 44/40)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) (ved P.A. Messina og J. Kerlin, som befuldmægtigede, og Rechtsanwältin H.-G. Kamann, F. Louis og P. Gey)

De andre parter i appelsagen: Portigon AG og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 23. september 2020, Portigon mod Den Fælles Afviklingsinstans (T-420/17, EU:T:2020:438), ophæves.
- Annulationspåstanden forkastes.
- Indstævnte betaler sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Det første appelanbringende: Tilsidesættelse af artikel 85, stk. 3, i Rettens procesreglement, urigtig gengivelse af beviser og tilsidesættelse af SRB's ret til en retfærdig rettergang

For det første har SRB gjort gældende, at Retten har fortolket og anvendt procesreglementets artikel 85, stk. 3, forkert, eftersom Retten fandt, at SRB ikke forskriftsmæssigt havde bekræftet autenticiteten af sin afgørelse af 11. april 2017 om beregningen af ex ante-bidrag for 2017 (SRB/ES/SRF/2017/05) (herefter »den omtvistede afgørelse«), idet de beviser, som SRB fremlagde i retsmødet med henblik på at godtgøre dette forhold, blev afvist. SRB har i denne forbindelse indledningsvis gjort gældende, at det var begrundet først i retsmødet at fremlægge beviser for, at den omtvistede afgørelses autenticitet var blevet forskriftsmæssigt bekræftet, eftersom spørgsmålet om den manglende bekræftelse af autenticiteten hverken havde været genstand for den skriftlige forhandling eller var blevet behandlet af Retten i forbindelse med foranstaltninger til sagens tilrettelæggelse eller som led i bevisoptagelsen. SRB har dernæst gjort gældende, at Retten ved at se bort fra disse beviser og ved at fastslå, at disse beviser — selv hvis de havde kunnet antages til realitetsbehandling — var grundløse, foretog en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser. Idet Retten fastslog, at disse beviser under alle omstændigheder ikke gjorde det muligt at godtgøre en uløselig sammenhæng mellem følgesedlen underskrevet af SRB's formand og bilaget til den omtvistede afgørelse, tog Retten desuden ikke hensyn til det referencenummer, der fremgår af følgesedlen, som på uløselig vis forbinder denne med den elektroniske sagsakt, som for sit vedkommende indeholder den omtvistede afgørelse og bilaget hertil. Endelig har SRB gjort gældende, at Retten har tilsidesat SRB's ret til en retfærdig rettergang, idet Retten ikke inden retsmødet rejste spørgsmålet om den manglende bekræftelse af afgørelsens autenticitet, ikke gav SRB mulighed for inden retsmødet skriftligt at besvare uunderbyggede udsagn fra Portigon, ikke tog imod SRB's tilbud om at fremlægge yderligere beviser og ikke på noget tidspunkt henledte SRB's opmærksomhed på, at Retten anså bevismidlerne for at være utilstrækkelige.

Det andet appelanbringende: Tilsidesættelse af artikel 296 TEUF

For det andet har SRB gjort gældende, at Retten har overdrevet rækkevidden af kravene i artikel 296 TEUF og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, idet den fastslog, at den omtvistede afgørelse ikke var forskriftsmæssigt begrundet, eftersom Portigon ikke i fuldt omfang kunne kontrollere den i afgørelsen indeholdte beregnings rigtighed. Det er ikke lykkedes Retten at bringe disse krav i overensstemmelse med pligten til fortrolighed, der følger af artikel 339 TEUF — som i øvrigt ikke er nævnt i den appellerede dom — og af andre EU-retlige principper. Delegeret forordning (EU) 2015/63⁽¹⁾, hvorpå bidragsberegningen hviler, og hvis gyldighed ikke er blevet bestridt af Portigon, indfører en forholdsmæssig afvejning mellem gennemsigtighedsprincippet, pligten til at overholde tavshedspligten og de øvrige med denne forordning forfulgte formål, navnlig formålet om at opnå et vist målniveau af bidrag til finansiering af Den Fælles Afviklingsfond og om at opkræve bidrag fra alle relevante institutter på rimelig og forholdsmæssig vis. SRB har ved begrundelsen af den omtvistede afgørelse overholdt denne retlige ramme og har dermed opfyldt sin pligt til at begrunde den omtvistede afgørelse forskriftsmæssigt.

⁽¹⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

Appel iværksat den 7. december 2020 af Gesamtverband Verkehrsgewerbe Niedersachsen eV (GVN) til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 5. oktober 2020 i sag T-583/18, GVN mod Europa-Kommissionen

(Sag C-666/20 P)

(2021/C 44/41)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Gesamtverband Verkehrsgewerbe Niedersachsen eV (GVN) (ved Rechtsanwalt C. Antweiler)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Bundesrepublik Deutschland og Land Niedersachsen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Rettens dom af 5. oktober 2020, GVN mod Kommissionen (T-583/18, EU:T:2020:466), ophæves for så vidt angår domskonklusionens punkt 1 og 2.
2. Ford et tilfælde, at appellen tages til følge, gives der medhold i de i første instans nedlagte påstande om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 12. juli 2018, C(2018) 4385 final ⁽¹⁾.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har som det første anbringende gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 47, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder og begået en procedurefejl, idet den helt har undladt at tage hensyn til appellants sagsrelevante argument om de betingelser, der skal være opfyldt for, at de tyske delstater i medfør af § 64a i den tyske Personenbeförderungsgesetz (lov om personbefordring, herefter »PBefG«) har bemyndigelse til at erstatte samme lovs § 45a med lovgivning, der vedtages af delstaterne.

Appellanten har som det andet anbringende gjort flere tilsidesættelser af EU-retten gældende.

Der foreligger en tilsidesættelse af EU-retten, da Retten i den appellerede doms præmis 36 har udtalt, at det er ubestridt mellem parterne, at den tyske lovgiver med PBefG's § 45a og PBefG's § 8, stk. 4, tredje punktum, har undtaget kompensation for offentlig befordring af personer med rejsekort udstedt til brug for rejser i forbindelse med uddannelse fra anvendelsesområdet for forordning (EU) nr. 1370/2007 ⁽²⁾. Retten overså dermed, at Forbundsrepublikken Tyskland hverken har underrettet Europa-Kommissionen om PBefG's § 45a eller om PBefG's § 8, stk. 4, tredje punktum, i henhold til artikel 3, stk. 3, andet punktum, i forordning nr. 1370/2007.

Desuden foreligger der en tilsidesættelse af EU-retten, idet Retten i den appellerede doms præmis 40 f. retsstridigt lagde til grund, at en lovgiver i henhold til artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 1370/2007 ikke alene kan udelukke regler om økonomisk kompensation for offentlige serviceforpligtelser om befordring af elever og studerende fra forordningens anvendelsesområde, men også uden videre kan indskrænke denne undtagelses anvendelsesområdet derved, at lovgiver ændrer en sådan afgørelse for, at sådanne kompensationer på ny kan henføres under anvendelsesområdet for forordning nr. 1370/2007. Den ændring, som Retten har anset for lovlig, er således *actus contrarius* til afgørelsen i henhold til artikel 3, stk. 3, andet punktum, i forordning nr. 1370/2007. Denne afgørelse er derfor underlagt de samme gyldighedsbetingelser, som i det foreliggende tilfælde ikke er opfyldt som følge af den manglende underretning til Kommissionen om ændringen.

Endelig udgør det en tilsidesættelse af EU-retten — nemlig af artikel 107 TEUF og artikel 108, stk. 3, TEUF — at Retten vedrørende det andet anbringende lagde til grund, at Land Niedersachsen ikke på grundlag af § 7a i Niedersächsischen Nahverkehrsgesetzes (den niedersachsiske lov om lokal personbefordring, herefter »NNVG«) tildeler statsstøtte til virksomheder, selv om alle kommunale virksomheder fra de kommunale ansvarlige enheder modtager samtlige de finansielle midler, som Land Niedersachsen stiller til rådighed for disse enheder. I modsætning til Rettens vurdering er en adskillelse mellem den ansvarlige enheds myndighedsudøvelse på den ene side og denne enheds økonomiske aktiviteter som selskabsdeltager i den af denne enhed kontrollerede transportvirksomhed på den anden side ikke mulig.

- (¹) Europa-Kommissionens afgørelse om ikke at gøre indsigelse med de af Land Niedersachsen i medfør af § 7a i Niedersächsischen Nahverkehrsgesetz iværksatte foranstaltninger (Sag SA.46538 [2017/NN]) (EUT 2018, C 292, s. 1).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1370/2007 af 23.10.2007 om offentlig personbefordring med jernbane og ad vej og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 og (EØF) nr. 1107/70 (EUT 2007, L 315, s. 1).

Appel iværksat den 15. december 2020 af Les Mousquetaires og ITM Entreprises SAS til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 5. oktober 2020 i sag T-255/17, Les Mousquetaires og ITM Entreprises mod Kommissionen

(Sag C-682/20 P)

(2021/C 44/42)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Les Mousquetaires S.A.S. og ITM Entreprises S.A.S (ved avocats N. Jalabert-Doury og K. Mebarek)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Rådet for Den Europæiske Union

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Domskonklusionens punkt 2 i dom afsagt af Retten i sag T-255/17 annulleres.
- De påstande, som appellanterne har nedlagt i første instans, tages til følge, og Europa-Kommissionens afgørelse C(2017) 1057 af 9. februar 2017 og afgørelse C(2017) 1361 af 21. februar 2017, hvorved det blev pålagt Intermarché og Les Mousquetaires og alle selskaber, der direkte eller indirekte kontrolleres af disse, at underkaste sig en kontrolundersøgelse i henhold til artikel 20, stk. 1 og 4, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende vedrører, at der i forbindelse med vurderingen af effektiviteten af retsmidlerne ved afvikling af kontrolundersøgelser blev begået retlige fejl og ikke blev angivet en begrundelse.

Andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af EMRK's artikel 6 og 8, artikel 296 TEUF og artikel 20, stk. 4, i forordning nr. 1/2003, for så vidt som Retten tilsidesatte begrundelsespligten og pligten til at begrænse kontrolundersøgelser.

Tredje anbringende vedrører en retlig fejl og en tilsidesættelse af forordning nr. 1/2003, for så vidt som Retten fandt, at den proceduremæssige fase »før vedtagelsen af foranstaltninger, som medfører, at ophavsmanden foreholdes at have begået en overtrædelse«, ikke er reguleret af forordningen.

Fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af EMRK's artikel 6 og 8 samt artikel 19 i forordning nr. 1/2003, for så vidt som Retten fandt, at beviser, som var behæftet med væsentlige, formelle uregelmæssigheder, udgjorde tilstrækkeligt tungtvejende indicier.

Femte anbringende vedrører en begrundelsesmangel, for så vidt som de nævnte indiciers beviskraft ikke blev efterprøvet, og en fejl forbundet med kvalificeringen som indicium.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — Jaime Cardus Suarez mod Catalunya Caixa SA (Catalunya Banc S.A.) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia n° 6 de Reus — Spanien)

(Sag C-352/18) ⁽¹⁾

(2021/C 44/43)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 285 af 13.8.2018.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14. oktober 2020 — Healthspan Limited mod Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (anmodning om præjudiciel afgørelse fra First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-703/18) ⁽¹⁾

(2021/C 44/44)

Processprog: engelsk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 25 af 21.1.2019.

Kendelse afsagt af formanden for Domstolens Niende Afdeling den 13. november 2020 — Wallapop, SL mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og Unipreus, SL

(Sag C-763/18 P) ⁽¹⁾

(2021/C 44/45)

Processprog: spansk

Formanden for Niende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 131 af 8.4.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14. oktober 2020 — B. O. L. mod État belge (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Belgien)

(Sag C-250/19) ⁽¹⁾

(2021/C 44/46)

Processprog: fransk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 182 af 27.5.2019.

**Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — JE og KF mod XL Airways SA
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal d'instance d'Aulnay-Sous-Bois — Frankrig)**

(Sag C-286/19) ⁽¹⁾

(2021/C 44/47)

Processprog: fransk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 206 af 17.6.2019.

**Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — YV mod Banco Bilbao Vizcaya
Argentaria SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia n° 6 de
Ceuta — Spanien)**

(Sag C-452/19) ⁽¹⁾

(2021/C 44/48)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 328 af 30.9.2019.

**Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — BX mod Banco Bilbao Vizcaya
Argentaria SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción
n° 6 de Ceuta — Spanien)**

(Sag C-455/19) ⁽¹⁾

(2021/C 44/49)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 328 af 30.9.2019.

**Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — JF og KG mod Bankia SA
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 6 de Ceuta —
Spanien)**

(Sag C-482/19) ⁽¹⁾

(2021/C 44/50)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 328 af 30.9.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — ED mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 6 de Ceuta — Spanien)

(Sag C-523/19) ⁽¹⁾

(2021/C 44/51)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 413 af 9.12.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — HG og IH mod Bankia SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 6 de Ceuta — Spanien)

(Sag C-527/19) ⁽¹⁾

(2021/C 44/52)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 413 af 9.12.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 30. oktober 2020 — KM mod Subdelegación del Gobierno en Albacete (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha — Spanien)

(Sag C-731/19) ⁽¹⁾

(2021/C 44/53)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 432 af 23.12.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29. oktober 2020 — LL og MK mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 6 de Ceuta — Spanien)

(Sag C-732/19) ⁽¹⁾

(2021/C 44/54)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 10 af 13.1.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 22. oktober 2020 — PH og OI mod »EUROBANK BULGARIA« AD (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sofiyski rayonen sad — Bulgarien)

(Sag C-745/19) ⁽¹⁾

(2021/C 44/55)

Processprog: bulgarsk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 413 af 9.12.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 6. oktober 2020 — Daimler AG mod Walleniusrederierna Aktiebolag, Wallenius Wilhelmsen ASA, Wallenius Logistics AB, Wilhelmsen Ships Holding Malta Limited, Wallenius Wilhelmsen Ocean AS, »K« Line Holding (Europe) Limited, »K« Line Europe Limited og Compañía Sudamericana de Vapores SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (Queen's Bench Division) — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-2/20) ⁽¹⁾

(2021/C 44/56)

Processprog: engelsk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 68 af 2.3.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 9. oktober 2020 — Asociación de Usuarios de Bancos y Cajas y Seguros de España (Adicae Consumidores Críticos y Responsables) mod Caja Almendralejo Sociedad Cooperativa de Credito (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil de Badajoz — Spanien)

(Sag C-15/20) ⁽¹⁾

(2021/C 44/57)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 137 af 27.4.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 9. oktober 2020 — Asociación de Usuarios de Bancos, Cajas y Seguros de España (Adicae Consumidores Críticos y Responsables) mod Liberbank SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil de Badajoz — Spanien)

(Sag C-16/20) ⁽¹⁾

(2021/C 44/58)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 137 af 27.4.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16. oktober 2020 — E. M. T. mod Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Belgien)

(Sag C-20/20) ⁽¹⁾

(2021/C 44/59)

Processprog: fransk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 95 af 23.3.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19. november 2020 — Laudamotion GmbH mod Verein für Konsumenteninformation (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof — Østrig)

(Sag C-189/20) ⁽¹⁾

(2021/C 44/60)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 279 af 24.8.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12. november 2020 — XV mod Cajamar Caja Rural S.C.C. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 6 de Ceuta — Spanien)

(Sag C-268/20) ⁽¹⁾

(2021/C 44/61)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 320 af 28.9.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14. oktober 2020 — Eurowings GmbH mod GDVI Verbraucherhilfe GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Düsseldorf — Tyskland)

(Sag C-365/20) ⁽¹⁾

(2021/C 44/62)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 390 af 16.11.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 27. oktober 2020 — flightright GmbH mod SunExpressGünes Ekspres Havacilik A.S. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Frankfurt am Main — Tyskland)

(Sag C-434/20) ⁽¹⁾

(2021/C 44/63)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 433 af 14.12.2020.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 9. november 2020 — BT mod Eurowings GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Düsseldorf — Tyskland)

(Sag C-438/20) ⁽¹⁾

(2021/C 44/64)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 433 af 14.12.2020.

RET TEN

Rettens dom af 16. december 2020 — Industrial Química del Nalón mod Kommissionen

(Sag T-635/18) ⁽¹⁾

(Ansvar uden for kontraktforhold – miljø – klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger – klassificering af beg, kultjære-, højtemperaturs- som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410) – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)

(2021/C 44/65)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Industrial Química del Nalón, SA, (Oviedo, Spanien) (ved advokaterne K. Van Maldegem, M. Grunchard, S. Saez Moreno og P. Sellar)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved M. Wilderspin, R. Lindenthal og K. Talabér-Ritz, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Kongeriget Spanien (ved L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtiget) og Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (ved M. Heikkilä og W. Broere, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Angående et søgsmål støttet på artikel 268 TEUF med påstand om, at sagsøgeren indrømmes erstatning for det tab, som den pågældende angiveligt har lidt som følge af vedtagelsen af Kommissionens forordning (EU) nr. 944/2013 af 2. oktober 2013 om ændring, med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger (EUT 2013, L 261, s. 5), hvorved beg, kultjære-, højtemperaturs- blev kvalificeret som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410).

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Industrial Química del Nalón, SA bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien og Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 16 af 14.1.2019.

Rettens dom af 16. december 2020 — Tokai erftcarbon mod Kommissionen(Sag T-636/18) ⁽¹⁾

(Ansvar uden for kontraktforhold – miljø – klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger – klassificering af beg, kultjære-, højtemperaturs- som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410) – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)

(2021/C 44/66)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Tokai erftcarbon GmbH (Grevenbroich, Tyskland) (ved advokaterne K. Van Maldegem, M. Grunchard, S. Saez Moreno og P. Sellar)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved M. Wilderspin, R. Lindenthal og K. Talabér-Ritz, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Kongeriget Spanien (ved L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtiget) og Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (ved M. Heikkilä og W. Broere, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Angående et søgsmål støttet på artikel 268 TEUF med påstand om, at sagsøgeren indrømmes erstatning for det tab, som den pågældende angiveligt har lidt som følge af vedtagelsen af Kommissionens forordning (EU) nr. 944/2013 af 2. oktober 2013 om ændring, med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger (EUT 2013, L 261, s. 5), hvorved beg, kultjære-, højtemperaturs- blev kvalificeret som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410).

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Tokai erftcarbon GmbH bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien og Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 16 af 14.1.2019.

Rettens dom af 16. december 2020 — Bawtry Carbon International mod Kommissionen(Sag T-637/18) ⁽¹⁾

(Ansvar uden for kontraktforhold – miljø – klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger – klassificering af beg, kultjære-, højtemperaturs- som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410) – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)

(2021/C 44/67)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Bawtry Carbon International Ltd (Doncaster, Det Forenede Kongerige) (ved advokaterne K. Van Maldegem, M. Grunchard, S. Saez Moreno og P. Sellar)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved M. Wilderspin, R. Lindenthal og K. Talabér-Ritz, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Kongeriget Spanien (ved L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtiget) og Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (ved M. Heikkilä, W. Broere og T. Zbihlej, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Angående et søgsmål støttet på artikel 268 TEUF med påstand om, at sagsøgeren indrømmes erstatning for det tab, som den pågældende angiveligt har lidt som følge af vedtagelsen af Kommissionens forordning (EU) nr. 944/2013 af 2. oktober 2013 om ændring, med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger (EUT 2013, L 261, s. 5), hvorved beg, kultjære-, højtemperaturs- blev kvalificeret som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410).

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Bawtry Carbon International Ltd bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien og Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 16 af 14.1.2019.

Rettens dom af 16. december 2020 — Deza mod Kommissionen

(Sag T-638/18) ⁽¹⁾

(Ansvar uden for kontraktforhold – miljø – klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger – klassificering af beg, kultjære-, højtemperaturs- som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410) – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)

(2021/C 44/68)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Deza, a.s. (Valašské Meziříčí, Den Tjekkiske Republik) (ved advokaterne K. Van Maldegem, M. Grunchar, S. Saez Moreno og P. Sellar)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved M. Wilderspin, R. Lindenthal og K. Talabér-Ritz, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Kongeriget Spanien (ved L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtiget) og Det Europæiske Kemikalieagentur (ved M. Heikkilä og W. Broere, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Angående et søgsmål støttet på artikel 268 TEUF med påstand om, at sagsøgeren indrømmes erstatning for det tab, som den pågældende angiveligt har lidt som følge af vedtagelsen af Kommissionens forordning (EU) nr. 944/2013 af 2. oktober 2013 om ændring, med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger (EUT 2013, L 261, s. 5), hvorved beg, kultjære-, højtemperaturs- blev kvalificeret som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410).

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Deza, a.s. bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien og Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 16 af 14.1.2019.

Rettens dom af 16. december 2020 — SGL Carbon mod Kommissionen

(Sag T-639/18) ⁽¹⁾

(Ansvar uden for kontraktforhold – miljø – klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger – klassificering af beg, kultjære-, højtemperaturs- som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410) – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)

(2021/C 44/69)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: SGL Carbon SE, (Wiesbaden, Tyskland) (ved advokaterne K. Van Maldegem, M. Grunchard, S. Saez Moreno og P. Sellar)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved M. Wilderspin, R. Lindenthal og K. Talabér-Ritz, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Kongeriget Spanien (ved L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtiget) og Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (ved M. Heikkilä, W. Broere og T. Zbihlejš, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Angående et søgsmål støttet på artikel 268 TEUF med påstand om, at sagsøgeren indrømmes erstatning for det tab, som den pågældende angiveligt har lidt som følge af vedtagelsen af Kommissionens forordning (EU) nr. 944/2013 af 2. oktober 2013 om ændring, med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger (EUT 2013, L 261, s. 5), hvorved beg, kultjære-, højtemperaturs- blev kvalificeret som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410).

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) SGL Carbon SE bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien og Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 16 af 14.1.2019.

Rettens dom af 16. december 2020 — Bilbaína de Alquitranes mod Kommissionen(Sag T-645/18) ⁽¹⁾

(Ansvar uden for kontraktforhold – miljø – klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger – klassificering af beg, kultjære-, højtemperaturs- som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410) – tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som tillægger borgerne rettigheder)

(2021/C 44/70)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Bilbaína de Alquitranes, SA (Luchana-Baracaldo, Spanien) (ved advokaterne K. Van Maldegem, M. Grunchard, S. Saez Moreno og P. Sellar)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved M. Wilderspin, R. Lindenthal og K. Talabér-Ritz, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Kongeriget Spanien (ved L. Aguilera Ruiz, som befuldmægtiget) og Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (ved M. Heikkilä, W. Broere og T. Zbihlej, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Angående et søgsmål støttet på artikel 268 TEUF med påstand om, at sagsøgeren indrømmes erstatning for det tab, som den pågældende angiveligt har lidt som følge af vedtagelsen af Kommissionens forordning (EU) nr. 944/2013 af 2. oktober 2013 om ændring, med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger (EUT 2013, L 261, s. 5), hvorved beg, kultjære-, højtemperaturs- blev kvalificeret som stof med akut toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H400) og med kronisk toksicitet for vandmiljøet i kategori 1 (H410).

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Bilbaína de Alquitranes, SA bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien og Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 16 af 14.1.2019.

Sag anlagt den 11. september 2020 — Luna Italia mod EUIPO — Luna (LUNA SPLENDIDA)

(Sag T-571/20)

(2021/C 44/71)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Luna Italia Srl (Cantu, Italien) (ved advokat N. Papakostas)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Luna AE (Agios Stefanos, Grækenland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Luna Italia Srl

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket LUNA SPLENDIDA i farven guld — EU-varemærke nr. 16 308 108

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 26. juni 2020 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 1895/2019-5)

Påstande

- Nærværende søgsmål antages til realitetsbehandling.
- Den anfægtede afgørelse annulleres.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 12. november 2020 — Solar Electric m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-678/20)

(2021/C 44/72)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: Solar Electric Holding (Le Lamentin, Frankrig), Solar Electric Guyane (Le Lamentin), Solar Electric Martinique (Le Lamentin) og Société de production d'énergies renouvelables (Le Lamentin) (ved advokat S. Manna)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Kommissionens afgørelse SA.40349 (2020/MI3) B2/AD/MKL/D*2020/101866 af 3. september 2020 om afvisning af sagsøgernes klage af 20. juni 2020 vedrørende Frankrigs statsstøtte til solcelleproducenter i medfør af prisbekendtgørelserne af 10. juli 2006 og af 12. januar og 31. august 2010 annulleres, eftersom:
 - Sagsøgerne i medfør af artikel 24, stk. 2, i forordning (EU) 2015/1589 har ret til at indgive en klage for at underrette Kommissionen om ulovlig støtte;
 - Kommissionen er forpligtet til uden unødigt forsinkelse at indlede den indledende undersøgelsesfase for alle klager vedrørende ulovlig støtte i medfør af artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2015/1589;
 - Kommissionen har pligt til at anvende EUF-traktatens bestemmelser om statsstøtte og kan ikke udvise passivitet.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en fejl, for så vidt som det i afgørelsen lægges til grund, at den af sagsøgerne indgivne klage ikke er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 24, stk. 2, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9). Sagsøgerne er af den modsatte opfattelse.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen har begået en retlig fejl i forbindelse med fortolkningen af anvendelsesområdet for artikel 12, stk. 1, i forordning 2015/1589. Sagsøgerne har anført, at deres status af interesseret part er tilstrækkelig til at udløse Kommissionens pligt til omgående at indlede en indledende undersøgelsesfase for alle klager vedrørende ulovlig støtte i medfør af den nævnte bestemmelse.
3. Tredje anbringende om Kommissionens tilsidesættelse af sine forpligtelser i medfør af artikel 107 TEUF, 108 TEUF og 109 TEUF samt af ovennævnte forordning 2015/1589. Det er sagsøgernes opfattelse, at Kommissionen har pligt til at anvende de bestemmelser i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som finder anvendelse på statsstøtteområdet, og ikke kan udvise passivitet ved undersøgelsen af en klage, der underretter om ulovlig støtte.

Sag anlagt den 3. december 2020 — OL mod Rådet

(Sag T-714/20)

(2021/C 44/73)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: OL (ved advokaterne J. Viñals Camallonga, J. Iriarte Ángel og E. Delage González)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse 2014/145/FUSP af 17. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed, i dens gældende affattelse, annulleres, for så vidt som den vedrører eller kan berøre sagsøgeren.
- Rådets forordning (EU) nr. 269/2014 af 17. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed, i dens gældende affattelse, annulleres, for så vidt som den vedrører eller kan berøre sagsøgeren.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført seks anbringender.

1. Ifølge det første anbringende blev der begået en åbenbar fejl ved bedømmelsen af de faktiske omstændigheder, hvorpå de anfægtede begrænsninger blev støttet på tidspunktet for deres forlængelse, idet de for sagsøgerens vedkommende blev forlænget, uden at der forelå et sagligt grundlag eller konkrete beviser.
2. Ifølge det andet anbringende er begrundelsespligten ikke blevet overholdt, eftersom de anfægtede forskrifter, der rammer sagsøgeren, ikke blev korrekt begrundet, hvilket er til hinder for, at denne behørigt kan tilrettelægge sit forsvar.

3. Ifølge det tredje anbringende er den menneskeretlige ytringsfrihed blevet tilsidesat, idet de påståede erklæringer, opfordringer og ytringer, som tilskrives sagsøgeren, er beskyttet af denne menneskerettighed.
4. Ifølge det fjerde anbringende er retten til effektiv domstolsprøvelse af begrundelsen for en retsakt blevet tilsidesat, idet der mangler et reelt faktisk grundlag for den af Rådet anførte begrundelse, og derudover er ytringsfriheden, retten til forsvar og ejendomsretten blevet tilsidesat, idet pligten til at fremlægge konkrete beviser samt begrundelsespligten ikke blev overholdt på tidspunktet for forskrifternes forlængelse, hvilket fik indvirkning på de øvrige rettigheder.
5. Ifølge det femte anbringende er ejendomsretten, sammenholdt med proportionalitetsprincippet, blevet tilsidesat, idet førstnævnte rettighed er blevet uforholdsmæssigt indskrænket.
6. Ifølge det sjette anbringende er ligebehandlingsprincippet blevet tilsidesat, idet sagsøgerens konkurrencemæssige stilling er blevet påvirket uden grund.
7. Ifølge det syvende anbringende har Rådet begået magtfordrejning, idet der foreligger objektive, entydige og overensstemmende indicier for, at Rådet forfulgte andre formål end de anførte, da sanktionsforanstaltningerne blev pålagt og forlænget.

Sag anlagt den 9. december 2020 — Perry Street Software mod EUIPO — Toolstream (SCRUFFS)

(Sag T-720/20)

(2021/C 44/74)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Perry Street Software, Inc. (New York, New York, De Forenede Stater) (ved solicitor M. Hawkins og advokat T. Dolde)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Toolstream Ltd (Yeovil, Det Forenede Kongerige)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Toolstream Ltd

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af ordmærket SCRUFFS — International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, nr. 1 171 590

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 29. september 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 550/2020-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og den anden part i sagen for appelkammeret (såfremt sidstnævnte intervenserer i sagen) tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Undladelse af at foretage en fuld undersøgelse og urigtig gengivelse af faktiske omstændigheder og beviser, jf. artikel 72, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001

- Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 59, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 11. december 2020 — Prigozhin mod Rådet

(Sag T-723/20)

(2021/C 44/75)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Yevgeniy Viktorovich Prigozhin (Sankt Petersborg, Rusland) (ved solicitor M. Lewis)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/1481 af 14. oktober 2020 om gennemførelse af artikel 21, stk. 2, i forordning (EU) 2016/44 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen⁽¹⁾ og Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2020/1483 af 14. oktober 2020 om gennemførelse af afgørelse (FUSP) 2015/1333 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen⁽²⁾ annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender.

1. Med det første anbringende gøres det gældende, at Rådet begik en åbenbar fejl, da det vurderede, at nogen af kriterierne for opførelse af sagsøgeren på listen over personer, enheder og organer, som er omfattet af restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen, var opfyldt i sagsøgerens tilfælde. Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet ikke har identificeret den enhed, der er beskrevet som Wagner Group, at han ikke har noget kendskab til en enhed, der er kendt som Wagner Group, at han ikke har haft nogen forbindelse til en sådan enhed, og at han hverken har været engageret i eller ydet støtte til enheden.
2. Med det andet anbringende gøres det gældende, at Rådet har tilsidesat sin pligt til at anføre begrundelsen for, at den traf afgørelsen. Det gøres gældende, at begrundelsen ikke er egnet til restriktive foranstaltninger, ikke angiver de faktiske og retlige omstændigheder og ikke indeholder en aktuel og specifik henvisning til de præcise oplysninger indeholdt i de relevante sagsakter, som angiver, at der er blevet truffet en afgørelse over for sagsøgeren.
3. Med det tredje anbringende gøres det gældende, at Rådet ikke gav en tilstrækkelig og veldokumenteret begrundelse og foretog åbenbart urigtige skøn, da det besluttede at træffe afgørelsen.
4. Med det fjerde anbringende gøres det gældende, at Rådet har begået magtfordrejning som følge af åbenbart urigtige skøn i forbindelse med beslutningen om at træffe afgørelsen. Det gøres gældende, at afgørelsen om at pålægge sagsøgeren de restriktive foranstaltninger ikke blev truffet af de nævnte grunde, men udelukkende eller hovedsageligt med formålet om at opnå politiske mål.

5. Med det femte anbringende gøres det gældende, at Rådet har tilsidesat sagsøgerens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse. For så vidt som sagsøgeren har hævdet, at formålet med afgørelsen var at forfølge politiske formål og ikke de nævnte grunde, har han gjort gældende, at han er berettiget til, men ikke har fået adgang til, samtlige dokumenter med tilknytning til beslutningen om at træffe afgørelsen.
6. Med det sjette anbringende gøres det gældende, at Rådet ubegrundet og uforholdsmæssigt har tilsidesat sagsøgerens grundlæggende menneskerettigheder, herunder retten til beskyttelse af ejendom, forretning og bevægelighed.
7. Med det syvende anbringende gøres det gældende, at Rådet har tilsidesat princippet om EU-retsakters forudsigelighed. Det gøres gældende, at den omstændighed, at sagsøgerens foreholdte adfærd, således som denne er anført i begrundelsen, er vag, gør det umuligt for en person at vide, hvilke handlinger han eller hun skal afstå fra for at undgå pålæggelse af restriktive foranstaltninger.

⁽¹⁾ EUT 2020, L 341, s. 7.

⁽²⁾ EUT 2020, L 341, s. 16.

**Sag anlagt den 14. december 2020 — Senseon Tech mod EUIPO — Accuride International Inc.
(SENSEON)**

(Sag T-724/20)

(2021/C 44/76)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Senseon Tech Ltd (London, Det Forenede Kongerige) (ved advokaterne P. Andreottola og M. Li Trenta)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Accuride International Inc. (Santa Fe Springs, Californien, De Forenede Stater)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Senseon Tech Ltd

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket SENSEON — registreringsansøgning nr. 17 758 831

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 30. september 2020 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 2736/2019-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Sagsøgeren gives fuldt ud medhold i sin klage over den anfægtede afgørelse.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Urigtig bedømmelse af den relevante kundekreds.
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 i forbindelse med bedømmelsen af ligheden mellem varer og tjenesteydelser
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 i forbindelse med den samlede bedømmelse.

Sag anlagt den 14. december 2020 — Guangdong Haomei New Materials og Guangdong King Metal Light Alloy Technology mod Kommissionen

(Sag T-725/20)

(2021/C 44/77)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøgere: Guangdong Haomei New Materials Co. Ltd (Qingyuan, Kina) og Guangdong King Metal Light Alloy Technology Co. Ltd (Yuan Tan Town, Kina) (ved advokaterne M. Maresca, C. Malinconico, D. Guardamagna, M. Guardamagna, D. Maresca, A. Cerruti, A. Malinconico og G. La Malfa Ribolla)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

Kommissionens gennemførelsesforordning 2020/1428 (EU) af 12. oktober 2020, der blev offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 13. oktober 2020, om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ekstruderet aluminium med oprindelse i Folkerepublikken Kina foretaget af sagsøgerne annulleres, og subsidiært annulleres »grundforordningen« (forordning 1036/2016), og Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat otte anbringender.

1. Første anbringende vedrører en tilsidesættelse af TEUF og gennemførelsesbestemmelserne til traktaten, tilsidesættelse af grundforordningens artikler om pligten til en specifik fastsættelse af dumpingbetingelserne, tilsidesættelse af princippet om en retfærdig procedure og kontradiktionsprincippet, af princippet om god forvaltningsskik i henhold til artikel 41 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, princippet om anvendelse af de bedste tilgængelige oplysninger, tilsidesættelse af proceduremæssige krav, magtfordrejning som følge af klagepunkternes generiske karakter og manglende reel efterprøvelse af de oplysninger, der blev fremlagt i henhold til en samarbejdsånd.
 - Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at den anfægtede forordning er ulovlig, for så vidt som Kommissionen ikke foretog en konkret fastlæggelse af de omhandlede markedsbetingelser, og sagsøgerne ikke blev givet mulighed for væsentligt at udøve deres ret til forsvar. Sammenfattende blev HaoMei og King Metal holdt ansvarlige for dumping og blev derfor underlagt udligningstold ikke som følge af deres egen adfærd ved eksporten fra Kina, men som følge af en positiv generel vurdering af den kinesiske økonomi og således på et fuldstændigt vagt grundlag. Idet Kommissionen indtog denne holdning, undlod den at foretage en konkret undersøgelse af de dokumenter, der blev fremsendt af de sagsøgende virksomheder.

2. Andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af TEUF og gennemførelsesbestemmelser dertil, fravær af dumping på baggrund af grundforordningens kriterier, tilsidesættelse af grundforordningens artikler om fastlæggelse af dumpingmargenen (artikel 2 og nærmere bestemt dens stk. 6a), en fejlagtig fastsættelse af »normalprisen« for den vare, der er omfattet af undersøgelsen, anvendelse af midlertidig told ikke som følge af et personligt ansvar hos eksportørerne (som end ikke er blevet fastslået), men som følge af en indsigelse mod den kinesiske økonomis generelle struktur, magtfordrejning samt manglende sagsoplysning og begrundelse
- Sagsøgerne har i denne forbindelse påberåbt sig en ulovlighed, der følger af, at Kommissionen foretog en ufuldstændig sagsoplysning, og som under alle omstændigheder førte til et usikkert resultat, som var behæftet med en ulovlighed som følge af registreringsforordningen, som allerede er genstand for et søgsmål for Retten, for så vidt som Kommissionen inddrog produktkoder (7610 90 90) i undersøgelsen, der, som den selv har medgivet, ikke burde være inddraget, for så vidt som der er tale om produkter, der er forskellige fra dem, der er genstand for undersøgelsen. Denne fejl (som indebar, at forskellige produkter blev inddraget) eliminerer både dumpingbetingelserne (for så vidt som denne meget lave pris uundgåeligt og kunstigt sænker gennemsnitsprisen) og den skade, der forvoldes EU-erhvervsgrenen, idet der er tale om så betydelige mængder i forhold til den samlede mængde af det omhandlede produkt, at indvirkningen på den resterende del af det produkt, der importeres til Den Europæiske Union, er ubetydelig.
 - For det andet er den omstændighed, at der ikke blev foretaget en specifik konstatering af sagsøgernes situation, uforenelig med traktaten (og de nævnte bestemmelser), for så vidt som der derved indføres en ordning med objektivt ansvar eller ansvar for tredjemand, som er i strid med grundlæggende principper om retssikkerhed og beskyttelse af den berettigede forventning (dom af 3.12.1998, Belgocodex, C-381/97, EU:C:1998:589; dom af 26.4.2005, »Goed Wonen«, C-376/02, EU:C:2005:251) som følge af markedsprisen og omkostningsstrukturen, helt klart markedsomkostninger, som parterne har fremsendt adskillige gange til Kommissionen, som fuldstændigt bortså fra disse (akkurat som den bortså fra den kinesiske regerings standpunkter vedrørende markedsøkonomien). Dette indebar, at der forelå en åbenbar ulovlighed både af materiel karakter (vedrørende begreberne normalværdi, betydelig fordrejning, adgang til kredit, skatteordning, insolvensordning, repræsentative lande og udvælgelsen heraf) og af processuel karakter, som er omfattende fremført i nærværende anbringende, og som har haft en åbenbar diskriminerende og skadelig virkning.
3. Tredje anbringende vedrører, at der ikke foreligger en skade, en tilsidesættelse af grundforordningen [artikel 1 og 2, og artikel 7, stk. 1, litra c)], manglende sagsoplysning, en åbenbar fejl og en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder i forbindelse med sammenligningen af markedsandelene, manglende årsagsforbindelse og manglende hensyntagen til, at der ikke foreligger variation i den samlede importstrøm.
- Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at den anfægtede forordning er ulovlig, for så vidt som den bortser fra formålet med antidumping ved at fastslå, at den konkurrence, der udøves af Haomei og King Metal, forvolder EU-erhvervsgrenen skade i en situation, hvor der foreligger en betydelig vækst i aluminiumindustriens forbrug og rentabilitet. Derimod blev der ikke fastslået noget prisunderbud eller målprisunderbud, hvilket i henhold til retspraksis er en betingelse for, at der foreligger en skade. For så vidt angår sagsøgerne er det blevet godtgjort (blandt de forskellige dokumenter, der blev fremlagt i forbindelse med selve anbringendet) gennem Haomeis og King Metals priser af fabrik, som er sammenlignelige med de europæiske priser (DOC.3, Bauxite report), at der ikke forelå noget prisunderbud eller målprisunderbud.
 - Endvidere foreligger der ingen interesse for EU i pålæggelsen af tolden, men udelukkende for klagerne, som Kommissionen blot »vedtog« som sin egen begrundelse og udvidede den til hele Unionen uden at foretage nogen analyse. I denne sammenhæng undlod Kommissionen på ny at tage hensyn til de oplysninger, som sagsøgerne fremlagde under proceduren, oplysninger, som hverken blev undersøgt kontradiktorisk (mundtligt eller skriftligt) under sagen eller nævnt i forordningen.
4. Fjerde anbringende vedrører den manglende årsagsforbindelse mellem dumping og skaden, en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1 og 2 og artikel 7, stk. 1, litra c), en manglende vurdering af Covid-19's indvirkning på handelsstrømmene, formålene med antidumpingproceduren og vedtagelsen af midlertidig told, en utilstrækkelig og fejlagtig vurdering af virkningerne af andre faktorer og en manglende vurdering af de sagsøgernes bemærkninger.
- Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at til trods for pandemiens alvorlighed og relevans for den internationale handel, som allerede har haft økonomiske virkninger uden sidestykke (eksempelvis salg af olie til negative priser), har Kommissionen ikke fundet det hensigtsmæssigt at foretage ikke kun en undersøgelse, men en dokumenteret minimumsanalyse af virkningerne af COVID-19 på den internationale handel eller at inddrage den i sagsoplysningen.

- Endvidere afholdt Kommissionen sig fra at foretage øvrige vurderinger af andre faktorer, som åbenbart indvirker på analysen: for det første væksten, selv om den er svag, i import med oprindelse i andre lande såsom Rusland; for det andet stigningen i den europæiske eksport af aluminium i verden (punkt 294 ff.). Disse omstændigheder har klart til følge, at årsagsforbindelsen mellem dumping og skade brydes.
5. Femte anbringende vedrører en ulovlighed afledt som følge af registreringsforordningen.
- Sagsøgerne har herved gjort gældende, at Kommissionen ikke klart har identificeret genstanden for den import, som er undergivet undersøgelsen og til retfærdiggørelse deraf påberåbte sig en fortsat igangværende informationsudveksling med DG TAXUD og en igangværende undersøgelse af visse TARIC-data med henblik på at godtgøre, at disse oplysninger var relevante for analysen.
 - Imidlertid skal foranstaltningens nødvendighed godtgøres på grundlag af ubestridte tekniske oplysninger. Såfremt der ikke foreligger en sådan analyse eller analysen er uhensigtsmæssig, medfører dette også, at der foreligger en direkte krænkelse af varernes frie bevægelighed, for så vidt som registreringen vil skade de importerede varers omsættelighed, selv efter de er kommet ind på EU's område.
6. Sjette anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn ved fastsættelsen af niveauet for foranstaltninger, en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 14, stk. 5, ud fra en anden synsvinkel, en urigtig og vilkårlig angivelse af toldbeløbet og manglende sagsoplysning, et åbenbart urigtigt skøn og magtfordrejning.
- Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at der foreligger fejl ved fastsættelsen af niveauet for foranstaltninger (punkt 330 ff.) Satsen på 30,4 % for Haomei og King Metal er vilkårligt udledt af EA's antidumpingklage i den fortrolige udgave. Kommissionen, som imidlertid har erklæret at have opnået beviser fra de oplysninger, der figurerede i indledningsmeddelelsen og i klagen, fastsatte vilkårligt en enkelt dumpingmargen for alle ekstruderede varer. Magtfordrejningen er i forhold til formålet med beskyttelsen mod de skader, som EU-erhvervsgrenen kan forvoldes, åbenbar.
7. Syvende anbringende vedrører en tilsidesættelse af den almindelige overenskomst om told og handel (GATT) og subsidiært, at grundforordningen er ulovlig, såfremt den ikke fortolkes i overensstemmelse med internationale aftaler.
- Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at forordning 2020/1428, som Kommissionen vedtog i henhold til artikel 207 TEUF, afviger fra begreberne i henhold til international ret på området. Såfremt dette ikke var tilfældet eller med andre ord, såfremt forordning 2020/1428 ikke var behæftet med en direkte ulovlighed, ville selve grundforordningen være ulovlig.
8. Ottende anbringende vedrører en tilsidesættelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention for så vidt angår proceduren om pålæggelse af en straffesanktion, der svarer til en strafferetlig sanktion som følge af virkningerne for de eksporterende virksomheder.
- Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at anvendelsen af den omhandlede told for de sagsøgende selskaber udgør en hindring for fortsat udøvelse af deres virksomhed, hvilket indebærer en uoprettelig skade, som er sammenlignelig med en straffesanktion, som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fastslået ved flere lejligheder.

Sag anlagt den 15. december 2020 — Aurubis mod Kommissionen

(Sag T-729/20)

(2021/C 44/78)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Aurubis AG (Hamburg, Tyskland) (ved advokaterne S. Altenschmidt og J. Hoss)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 8. december 2020 (ref. Ares (2020)7439507 — 08/12/2020) annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har med det foreliggende søgsmål nedlagt påstand om annulation af afgørelsen af 8. december 2020, hvorved Kommissionen i forbindelse med en sag om foreløbige forholdsregler ved Verwaltungsgericht Berlin og en tilsvarende påstand nedlagt af Umweltbundesamt afslog at medvirke ved overførslen af emissionskvoter til foreløbig sikring af sagsøgerens krav på gratistildeling af emissionskvoter med henblik på at sikre den effektive virkning af en dom fra Domstolen i den præjudicielle sag C-271/20.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført følgende anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionens afgørelse af 8. december 2020 berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Sagsøgeren har dermed søgsmålskompetence.
2. Andet anbringende om, at Kommissionen i forbindelse med fastsættelse af foreløbige forholdsregler på grund af nationale retssager ved det i EU-retten forankrede princip om sikring af effektiv retsbeskyttelse er forpligtet til at medvirke til sikringen af eventuelle krav på tildeling af emissionskvoter, før de bortfalder.
3. Tredje anbringende om, at direktiv 2003/87/EF ⁽¹⁾ og forordning (EU) nr. 389/2013 ⁽²⁾ udgør de retlige rammer for en sådan medvirken og overførslen af emissionskvoter til nationale konti.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13.10.2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT 2003, L 275, s. 32).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 389/2013 af 2.5.2013 om oprettelse af et EU-register i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 280/2004/EF og nr. 406/2009/EF, og om ophævelse af Kommissionens forordning (EU) nr. 920/2010 og nr. 1193/2011 (EUT 2013, L 122, s. 1).

Sag anlagt den 16. december 2020 — ON mod Kommissionen**(Sag T-730/20)**

(2021/C 44/79)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: ON (ved advokat N. de Montigny)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Afgørelsen truffet af PMO.1 den 12. marts 2020 om tilbagebetaling af fejlagtigt udbetalte beløb i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 85 med virkning fra den 1. februar 2015 annulleres.
- Om fornødent annulleres afgørelsen om afslag på sagsøgerens klage af 3. september 2020.

- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt, og som efter ret og billighed er opgjort til 10 000 EUR.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende vedrører tilsidesættelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 85, for så vidt som betingelserne for at anvende denne artikel ikke er opfyldt. Sagsøgeren er i denne henseende bl.a. af den opfattelse, at administrationen ikke har godtgjort, at han vidste eller burde have vidst, at han ikke havde ret til udlandstillæg fra det tidspunkt, hvor han påbegyndte sin tidligere og eneste ansættelse, dvs. i 2009.
2. Andet anbringende vedrører tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist. Sagsøgeren har i denne henseende henvist til, at den manglende overholdelse af en rimelig frist desuden har haft den konsekvens, at han har mistet muligheden for at kunne godtgøre, at han i den pågældende periode havde en sædvanlig og primær bopæl uden for Det Forenede Kongerige, idet arkiveringsforpligtelsen generelt ikke overstiger en varighed på ti år.
3. Tredje anbringende vedrører den tjenstlige fejl, som administrationen begik, og hvorved den har pådraget sig erstatningspligt. Denne fejl består efter sagsøgerens opfattelse i, at administrationen foretog en fejlagtig fastlæggelse af hans økonomiske rettigheder på det tidspunkt, hvor han tiltrådte tjenesten.

Sag anlagt den 17. december 2020 — ExxonMobil Production Deutschland mod Kommissionen

(Sag T-731/20)

(2021/C 44/80)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: ExxonMobil Production Deutschland GmbH (Hannover, Tyskland) (ved advokaterne S. Altenschmidt og J. Hoss)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 8. december 2020 (ref. Ares (2020)7439507 — 08/12/2020) annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har med det foreliggende søgsmål nedlagt påstand om annulation af afgørelsen af 8. december 2020, hvorved Kommissionen i forbindelse med en sag om foreløbige forholdsregler ved Verwaltungsgericht Berlin og en tilsvarende påstand nedlagt af Umweltbundesamt afslog at medvirke ved overførslen af emissionskvoter til foreløbig sikring af sagsøgerens krav på gratistildeling af emissionskvoter med henblik på at sikre den effektive virkning af en dom fra Domstolen i den præjudicielle sag C-126/20.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført følgende anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionens afgørelse af 8. december 2020 berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Sagsøgeren har dermed søgsmålskompetence.

2. Andet anbringende om, at Kommissionen i forbindelse med fastsættelse af foreløbige forholdsregler på grund af nationale retssager ved det i EU-retten forankrede princip om sikring af effektiv retsbeskyttelse er forpligtet til at medvirke til sikringen af eventuelle krav på tildeling af emissionskvoter, før de bortfalder.
3. Tredje anbringende om, at direktiv 2003/87/EF ⁽¹⁾ og forordning (EU) nr. 389/2013 ⁽²⁾ udgør de retlige rammer for en sådan medvirken og overførslen af emissionskvoter til nationale konti.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13.10.2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF (EUT 2003, L 275, s. 32).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 389/2013 af 2.5.2013 om oprettelse af et EU-register i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 280/2004/EF og nr. 406/2009/EF, og om ophævelse af Kommissionens forordning (EU) nr. 920/2010 og nr. 1193/2011 (EUT 2013, L 122, s. 1).

Sag anlagt den 16. december 2020 — Freundlieb mod EUIPO (CRYSTAL)

(Sag T-732/20)

(2021/C 44/81)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Andreas Freundlieb (Berlin, Tyskland) (ved advokat J. Vogtmeier)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket CRYSTAL — EU-varemærke nr. 8 372 591

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 1. oktober 2020 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 1056/2020-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres og EU-varemærke nr. 8 372 591 føres i overensstemmelse med ansøgningen herom tilbage til sin tidligere stand.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne forbundet med sagens behandling for appellkammeret.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 104, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 16. december 2020 — Freundlieb mod EUIPO (BANDIT)

(Sag T-733/20)

(2021/C 44/82)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Andreas Freundlieb (Berlin, Tyskland) (ved advokat J. Vogtmeier)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket BANDIT — EU-varemærke nr. 1 205 061

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 1. oktober 2020 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 730/2020-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres og EU-varemærke nr. 1 205 061 føres i overensstemmelse med ansøgningen herom tilbage til sin tidligere stand.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne forbundet med sagens behandling for appelkammeret.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 104, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 16. december 2020 — Arnautu mod Parlamentet

(Sag T-740/20)

(2021/C 44/83)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Marie-Christine Arnautu (Paris, Frankrig) (ved advokat F. Wagner)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Ulovlighedsindsigelsen fremmes til realitetsbehandling, og det fastslås, at artikel 33, stk. 1 og 2, i gennemførelsesbestemmelserne til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer er ulovlige.
- Følgelig fastslås, at generalsekretærens afgørelse af 21. september 2020 mangler retsgrundlag, og denne annulleres.

Principal:

- Det fastslås, at Marie-Christine Arnautu har godtgjort, at hendes assistent har udført arbejde, jf. artikel 33, stk. 1 og 2, i gennemførelsesbestemmelserne til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer og retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol.

Følgelig:

- Annulleres afgørelsen fra Europa-Parlamentets generalsekretær af 21. september 2020, meddelt pr. e-mail den 23. oktober 2020, truffet i medfør af artikel 68 i Europa-Parlamentets præsidiiums afgørelse 2009/C 159/01 af 19. maj og 9. juli 2008 om »gennemførelsesbestemmelser til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer« som ændret, hvori der fastslås en fordring på sagsøgeren på 87 203,46 EUR i medfør af uberettiget udbetalte beløb i forbindelse med parlamentarisk assistance, og hvori inddrivelsen af beløbet begrundes.

- Annulleres debetnota nr. 7000001577 af 22. oktober 2020, hvori der konstateres en fordring på Marie-Christine Arnautu som følge af den afgørelse, som generalsekretæren traf den 21. september 2020 om inddrivelse af uberettiget udbetalte beløb for udgifter til parlamentarisk assistance i henhold til artikel 68 i gennemførelsesbestemmelserne til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 33 i gennemførelsesbestemmelserne til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer (herefter »gennemførelsesbestemmelserne«), vedtaget ved Europa-Parlamentets præsidiiums afgørelse af 19. maj og 9. juli 2008, idet bestemmelserne tilsidesætter retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, bl.a. som følge af deres manglende klarhed og præcision. Sagsøgeren har gjort gældende, at de anfægtede bestemmelsers manglende præcision medfører, at retsreglen i gennemførelsesbestemmelserne udvikles i retspraksis. Detaljerne vedrørende beviset for en parlamentarisk assistents arbejde blev imidlertid først udledt af retspraksis i Bilde-sagen og Montel-sagen i november 2017, idet retspraksis fra Gorostiaga-sagen fra 2005 kun vedrørte et bevis for betalingsagentens udbetaling af lønninger. Siden 2008 har de anfægtede bestemmelser således været usikre og uklare. Sagsøgeren har tilføjet, at Europa-Parlamentet uanset risikoen for retlig usikkerhed ikke præcist og klart har reguleret kontrolproceduren vedrørende parlamentarisk assistance, ikke har formaliseret parlamentsmedlemmets forpligtelse til iværksættelse og opretholdelse heraf og heller ikke ordningen for acceptable, identificerbare og daterede beviser.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift og af retten til forsvar. Sagsøgeren har gjort gældende, at generalsekretæren i strid med gennemførelsesbestemmelsernes artikel 68 ikke afholdt personlige høringer. Sagsøgeren har tilføjet, at generalsekretæren derved fratog hende en grundlæggende rettighed, muligheden for at føre en direkte dialog med den myndighed, der skulle træffe afgørelse, og muligheden for en kontradiktorisk drøftelse af beviserne.

Sag anlagt den 22. december 2020 — Veronese mod EUIPO — Veronese Design Company (VERONESE)

(Sag T-749/20)

(2021/C 44/84)

Stævningen er affattet på fransk

Parter

Sagsøger: Veronese (Paris, Frankrig) (ved advokat S. Herrburger)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Veronese Design Company Ltd (Kowloon, Hong Kong)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Veronese Design Company Ltd

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket VERONESE — EU-varemærke nr. 8 831 844

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 26. oktober 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1951/2020-4)

Påstande

- Stævningen med bilag antages til realitetsbehandling.
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 72, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 72, stk. 6, sammenholdt med artikel 94, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 60, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 8, stk. 1 og 2, og artikel 1, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA